

Tábor se blíží!

Opět po roce, otevíráme stránky táborové kroniky.

Opět chceme prožívat ony krásné a mnohokrát nepomí-
né chvíle, chceme slyšet zpěv ptáků, zúžení řeky na
kamenech, šumění lesa. Chceme vidět hrůzy za jasných
nocí a slunce pálicí ve dne, to slunce, které změni
barvu kůže našich těl na temně bronzovou.

Stejně jako před rokem, znovu chceme zasádnouti k tá-
borovému ohni, a sledět do jeho plamenů unesení kouzlem
romantiky. Vidět sluncem ozářené lesy ve dne a ohněm
táborů matně osvětlené větve stromů v noci. Čítit v ruce
bratrský stisk probíhající Gillwulkyan kruhem...

Opět chceme změřit své síly v tvrdém boji s přírodou,
s těžkou prací, nepřízní počasí i slunečním úpalem.

A stejně je chceme změřit i v tvrdém, ale čestném bo-

Jim Leckland

Jim Leckland slyšel kdysi dávno zřest,

Good navigation, ahoy!

že na ostrově poklad ulryt jest

Good navigation, ahoy!

En vyšel se, kde polny pnoa se vjš

a pod nimi se krčí bídná ehýš.

Ref: a ve vln řev začně domerodů zpěv:

O' tutaki alohe ei alohe ki - ongere]

On s přílivem hned k břehu přirazil

Good navigation, ahoy!

a proletem šel už několik mil

Good navigation, ahoy!

Všek když ehtěl slésti jakýs prudký srůz

tu otrávený šíp jim projel vrůz

Ref: a ve vln řev.....

A jeho Mary měl ještě dnes

Good navigation, ahoy!

Kde její Jimmy miter k zemi kles'

Good navigation, ahoy!

že jeho plavo zdobí kdesi ehýš,

kde ohňá kouř se k nebi valí vjš

Ref: a ve vln řev.....

maršálském boji v táborových soutěžích, sportovních utkáních
i dramatických okamžicích boje o poklad....

A když přijdou těžké chvíle, nezdary a potize, ani
potom nám nebude zle! Když budeme obklopeni svými
kamarády, bratry, je kterými nás rázi slib věrnosti, který
jsme skládali na svoji čest, jak dovedeme nejlépe!.....

A tak tedy počneme psát kroniku tábora, jehož jméno
ještě neznáme, neboť vyplyne teprve ze života v něm. Před
námi jsou její bílé stránky, které zaplníme zápisy ze života,
jak jej máme nejraději, ze života nás, Junáků.

Když by to byly zápisy, které píšeme rádi! Když toužíme
jen po tom, abychom mohli žít dle našich ideálů - ideálů, které
spojují svět!

Kam pojedeme?

Kam pojedeme, kde postavíme stany a vstoupíme v ložku našeho tábora, to je problém, Jundky, otázka velmi důležitá.

Jenom ten, kdo žije životem skauta, **ctovité**, který touží po prostředí mezinárodním tím, co lidé brdě nazývají civilizací, ten ví, jak těžké je takové místo najít!

Musí to být uprostřed lesů, na prostupné louce blízko vody, daleko od lidí v krásné, romantické přírodě!

Jenomže naše země je malá a opustit ji nemůžeme.

Okraje jejich lesů, údolí jejich řek, všechna ta hezká místa, kam toužíme, jsou zaplněna koloniemi odporně barevných chat, zamořena výfuky aut vyletníků a poničena posvítotky po pobytu lidí, kteří přírodu ničí, které nemáme rádi a které nazýváme paděoury - maršálky.

Tak to vypadá všude kolem nás a nyní tedy, skaute, hledej! Co? Ne, nežli kus čisté přírody!

Hledáme táboriště...

Br. Krutás se asi modlí k Alahovi, aby jsme nějakí
mašli!

Hele - oni nás fotí a myslí si, že o to stojíme - che!

Hledáme místo pro tábor!

Jelikož naše rozhodnutí, že na tábor se jede je již
pevné a neměnné, je nutno opustit útulné domovy, i když
počasí, vedor pokračovala dále (1. květen), je mrazivé
a nehostinné! Tak se tedy sešla časné ráno táborová rada
(s překážkami, zavazadlymi tuhým spánkem) spolu s vedoucími
& oddílů, Krušákem a Bumbáčkem na nádraží aby nastoupili
cestu, která měla pokračovat v létě celým oddílem.

V krásném porodí Moravice jsme našli celou řadu
míst, vhodných pro naše letní dobrodružství, bohužel však
lesní správa měla jiné názory.

A tak nebylo, nežli znova hledat.

Našli jsme. V lesním porodí říčky Otavy, malou
loučku prozářenou sluncem, uprostřed lesů, daleko od

lidi. To tedy bude o prázdninách místo, kde prožijeme,
kde chceme prožít dny, na které budeme potom celý
rok vzpomínat. Tady tedy bude no dleba 4 týdne náš
domov, který si sami postavíme a kde budeme žít
tak, jak junácké zákony káží nám.

Doufáme, že to budeu jen samé hezké prožitky,
protože těch společných užijeme často dost během
roku celého.

Dobrou i lepší správu souhlasí a dívera pry'
bude dost!

Askalona

Táborák zvolna zhasíná,
osada jde již spát.

Kytara tise doznívá
do taje podš ehlod.
Starický šerif už líně
po láhvi ráku vrtá
pistole chová na kline,
brouko si v temnotách:

Ret: Když jsem byl mlád, bývala Askalona
nejlepší osadou, kterou jsem znal.

Jak častokrát bouřila Askalona
divokou melodou, když Bůh nám přál:

Ted slabrě pistoli zvolna již dozrání
a lesem nehačí to vlčí volání.

Já půjdu spát,

však vljka Askalony musí nad svým hrobem
na věky vlát.

Vyschla již láhev na stole,
pohasl ohně žár.

Sherif své těžké pistole
poréšil na stožár.

Na vljku smatně pohledne,

kytara pohledí

a jeho hlava sedívá

repopíná na mládí:

Ret: Když jsem byl mlád...

Táboriště tedy nalezeno a teď...

Tomu, kdo si co zmorená ještě na tábor není nutně
o tom mnoho mluvit. Jelikož na táboře jsme již byli
tak to víme a mnoho nemluvíme.

Je nutné se dohodnout jak bude tábor uypodiat,
zjistit, kdo všechno bude moei jet, kdo bude s kým
ve stanu bydlet a ještě spoustu jiných věcí.

Musíme opravit táborový inventár, který nehlodol
zab času (a neříkorné ruce ^{taborníků!}), rozmnožit
příklady na tábor a pozvánky na schůzku rodičů
zjistit, co třeba dopřít a za co, zjistit dopravu —
je toho dost!

Hlavně to chce dělení nery a chat k práci

(Mimoходом, neříte kde se to provádí?)

První, ale pořádné potíže.

Byla-li doměnká, že příprava bude letos snadná, protože hlavní věci již máme, tak to tedy byl omyl!

Za prve v této „pracovité“ době nám počal vynechávat br. Krutás. Mění zaměstnání a má proto málo času.

Jenže to nám nepomůže.

Ke všemu ještě i Bumberka je nemoc a doktorů mu vybrožují operaci, Jarek též onemocněl a je otázkou, zda no tábor vůbec pojedě.

A aby toho nebylo málo přicházejí ze studiiska stále horší a horší správy. Peníze no tábor žádně nebudou a je prý dokonce otázka, zda budeu táborů vůbec povoleny!

Honem, ty dělníky nervy !!!

Kryté vozy.

Kryté vozy širou stepí jedou,
aby našli semí lidem svým.

Přísně pionýři je tam vedou,
kde země patří statečným.

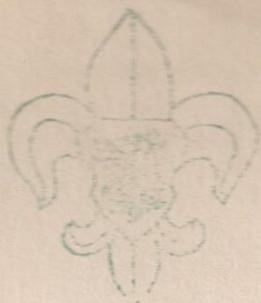
Kryté vozy jedou za svým cílem
vytrvale cestou necestou
na dne, při slunečním záru bílém,
i když na nebi hvězdy jsou.

Ref: Hala hea hea, hala hea hea
stále kápředa jedem i písni svou,
hala hea hea, hala hea hea
stále kápředa vsem moudrou.

A když potom zemi našjou stojí,
táborové okně plenu tmou.

Kol kolům nich pionýři stojí
a myslí na sem vedle nou.

Ref: Hala hea...

Jaký bude tábor?

Přesto, že nemáme zde vůbec bude (ale bude, to jsme vloni ne tam byli háře) plánujeme již, jak bude to naše bydleníčko vypadat.

Jelikož letos budeme táborit bezmála o polovinu dříve, nežli vloni, bude nutné, aby vše bylo dokonalejší a lepší. Konečně jsme také již zkušeni (ach jo!) táborníci a dřeva má být dost, tak to také musí být nějaký tábor!

První potěšující zpráva je, že Kulička (obzvláště jeho tatka) nám umožnil za rozumné ceny zakoupit stěny na podsedky taků letos budeme bydlet pohodlně.

Bylo tedy upřesněno soutěž na nejhezčí bránu, věž, nejlepší kuchyň, půdorys tábora a dojkový stožár!

Když se potom psaly návrhy schůzel, bylo vidět,

že opravdu již něco známe.

A pak se vedly uvažene a učené debaty o tom, který návrh je lepší, urděl se zkušenosti s loňské, a plán táboru se pomalu, ale jistě, počal rysovat.

Jenže to bude nutné dokoupit nářadí, protože na tolik práce to loňské by nestačilo. Teď jde o to, za co, když pokladna (jako obvykle) zeje prázdnotou

Ale bude to nutné. Když chceme mít podstodý, bránu, věž, jídelnu, dokonolý táborový kruh, lepší kuchyň, vyšší stožár (s ráknem na uvojky družin) tak to nelze postavit holýma rukama!

Budeme muset sáhnout do táborového rozpočtu, a ten bude letos nižší nežli vloni!

Ale co - odvážným prý štěstí přeje!

Jesie James kolo jej zachrátil
Odměna 5000 \$ tom Solomon John Lenta
Jesie James chlopík byl, mnoho lidí odpravil,

vlaký přepočítal rád.

Bohůčím uměl brát, chudákům dělal zást,
přál bych vám, aby jste ho mohli znát!

Ref: Jesie James ženu svou
tady nechce upohou
a tři děti, říkám vám,
a tento přítel hadí,
tem, vám, Jesie zradí,
já vám, tehdy v noci prask' ho sám!

Byla noc, temná noc, měsíc vitil trochu mae,
když tu vlak zůstal stát.

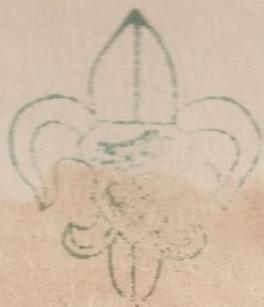
Každý ví, že ten vlak zastavil Jems-kabrňák
Jesie James, se svým bráčkou akorát!

Ref: Jesie James....

Jednou vám Jesie James, sedí doma so stolem
a svým dětem vypráví

Robert Ford v nočních tmách přiblíží se jako vrah
a on, vám, Jesie James odpraví

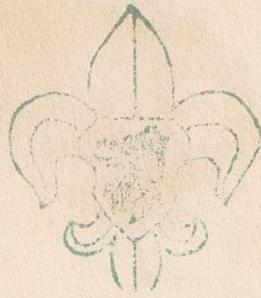
Ref: Jesie James...

Bude vůbec tábor? Mraky nad
Junákem.

Jsou chvíle, kdy vlastně nevíme, zda všechno
práce, kterou děláme má vůbec nějaký smysl.

Není nám jasné, kdo si vymyslel, že existující
Junáka je nevhodné a škodlivé našemu státu a zřete-
ní, konečně už proto, že pokud víme, jsme všudeš-
ně dobře nejlépe fungující mládežnickou organizací,
že je nás více, nežli v jiných sračkách mládeže do-
hromady, že jsme odvedli republiku mnohem více
dobrovolně práce nežli jiní a že žijeme bez nejmenší
podporý státu, prostě nesmíme být spolu a nemít
práci!

Vidíme to při různých jednáních s úřady, zřevody, školami. Někdy máme dojem, že jsme slovinci, a jako s takovými se s námi zachází. Jen toho slovincu si nejsme vědomi.

Mluví se o tom, že tábory budou zadrženy, že budeme rozpuštěni - postaveni mimo zákon ?!

Bylo to vidět i na předtáborevé schůzce rodičů, kde byly vysloveny obavy, nemí-li tábor za těchto okolností vlastně risikem - dobrodružstvím, které by mohlo mít ale následky.

Nakonec ale důvěra rodičů přece jen překonala obavy. Uč z toho lze posoudit, jak vysoko si na nás měli činit ti nejporodnější, ti, kteří mají své hochy v našem oddílu.

Cariboo

Do ranní mlhy, když stín tvůj se řítí -
o Cariboo, o Cariboo.

Vol hlavy tvé vlněná záře jas svítí -
o Cariboo, o Cariboo

Pod tvými kopyty země se boří
oči nám vlněnou vášní až hoří
Uprehni v prouhy dřív než slunko se venítí
o Cariboo, o Cariboo.

Zákeřně ráno se vydroles z hlavně
o Cariboo, o Cariboo.

Patřila tobě, ty podmul jsi slavně
o Cariboo, o Cariboo

Smutni tu stojíme nad mrtvým tělem
jež život mohutný opustil čelem

Poslední stesba tě zavedla klemně
o Cariboo, o Cariboo

V plamenech posvátných hrud' tvá se pólí
o Cariboo, o Cariboo

Hlas otců vlněných volí již z dólí
o Cariboo, o Cariboo

Odesli otcové, přelítly mraky,
a ti kací zůstali, ti odejdou taky.
Účel je veliký, život je malý
o Cariboo, o Cariboo.

S napětím jsme prožili celou řadu schůzek s různými činiteli města, okresu, kraje. Čekali jsme na slova pro nás nejměrodatnější, slova br. náčelníka Pleinera.

Nyní již situaci známe. Tábory jsou povoleny, ty ještě prožijeme pod naším, junočkou, vlašskou. Co bude potom, není ještě zcela jasné, ale my víme jedno: Nerozejdeme se! Slíbili jsme si to a nebudeme svůj slib rušit!

Náš oddíl musí žít a pracovat dále, jedno už jak dopředu jednání. To také je přání všech rodičů, kteří byli na schůzce před táborem!

Tábor je povolen, ale ...

Všem potížím ještě zdaleka není konec. V této kritické době úplně vysadil br. Krutý. Řekl, že nedostal dovolenou, ale nám se zdá, že to není hlavní důvod. Nesplnil ani závazky, které na sebe uval, prostě náhle, zcela bez dohody s námi přerušil práci.

Tím se dostal eddile do zlé situace. Není-li zástupce, je to citelná mezera. Tím horší, že ani vedoucí Bumbardo nemá dovolenou jistou, ani, když nadělal v této práci nabité době již 9 směn navíc.

Rodiče se dovídají, že celý poplatek za tábor musí hradit sami, že podpora ROH se na juniorské tábory nevztahuje. To znemožňuje několik bohem

jeti s nými, protože rediře nemají možnost tábor
platit. Ale i zde pomohá junácký duch, který
v oddíle již je. Pojedou s nými, třeba zdarma!

Junáci své bratry v nouzi nepouští!

Právě, ale do všech těchto potíží občas proniká
jasná chvíle: Jarek je propuštěn a nemocnice a ne
tábor jet může! Bumberle si nakonec nepracov-
val směny, které potřebuje volně a zároveň dol
mu poročí. Peníze na tábor se zrodno sehozi a tak
horečně probíhají poslední přípravy.

Skládáme táborev ý inventár

To mejde jen tak volně malovat - to se musí pořádně malisovat a tak se člověku podaří malovat do jedného cunta to, co by patřilo nejméně na dvě!

A všechno jsme dokázali...

Nyni, těsně před odjezdem, jakoby veliký Manitou si řekl: „tak už jsem se jich notrápil dost!“
Všechno je hotovo.

Nahradili jsme vše, co jsme nedostali svou prací a síkavostí. A důvěrou! Těsně před odjezdem pracovní čety se přiblížil Skokontav otec, že pojedete s nimi, připravit první starby tábora.

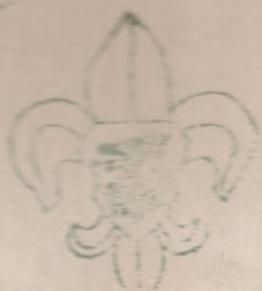
Přiblížil se i starý známý Semovost, někdejší člen našeho oddílu, že by s námi jel jako zástupce vedoucího. Byl vítán! Každá ruka je dobrá, která pomůže v nouzi!

Dokonce i náš loňský zástupce, br Bob, i když s námi jet nemůže, pomůže alespoň s lékárnou?

Odjezd pracovní skupiny

*S puškou v ruce, s ohněm v srdci pospěchá Liščák,
aby mu neujeli!*

Hotovo - jedeme!

Odjezd pracovní čety.

A tak je nakonec vše připraveno. Ať se nám toma nechce věřit!

Druhého července 1970 večer je nákladní auto naloženo, klubovna dosud zavalema spoustou materiálu vyklizena a uklizena (dokonce!) a ráno, ještě za šera LP. 3. 7. 1970 vyjíždí pracovní četa na cestu k táboru!

Kastky jsou vrženy! (Řekle by Cesar)

V autě je veselo. Cesta rychle ubývá, posádka rozu zpívá, mládež je výborná! Nevadí nepohodlí, ani horko, ani to, že veduch ve voze je k nedýchaní od všeho výfuku motoru

Penny Express.

Tindli klop, tindli klop, tindli klop - 9x

Kdo na západ chce dopis mile psát,

Penny Express musí znát.

Plní stáje koni alých
Rychlých jezdců - pošterních.

Tindli klop... 2ni rovina

Každý s těch jezdců musí být vsedle doma,

Jako mladý cowboy se rodí Arizoně

Jám a sám si hledá cestu svou -

Jipi hou

Tindli klop... 2ni rovina

Winchetrovka on nemí s sebou mít,
bylo by moc těžko v sedle s ním.

Dopisy má místo má

rychlý jezdec - pošterní

Tindli klop... 2ni rovina

Jipi hou

Fulnek - Odry - Jakubčovice - Hermonky -
malí bloudění - Mariánská škola - a eesta,
nyní již není asfaltová, se noří do lesa.

Větre sčhají do karoserie auta, motor těže
hací, mijíme myslivnu, zde budeme brát vodu,
ještě několik set metrů a jsme na místě!

S ústy otevřenými hledí skupina dětí z
Pionýrského tábora u Spálenského mlýna na naše
hochy, kteří skáčí přes postraníce nákladáku
ještě za jízdou. Chvilí potom ještě přihnají bluku-
rychlému vykládkám vozu a potom tiše odchází....

Nezlobte se na nás, pionýrei, že jsme s vámi
skoro ani nepromluvíli. Nás čeká ještě práce a na
mlávení jaksi nemáme čas. Až bude tábor postaven
potom vás zde přivítáme jak se sluší na pohostitě

lidi. Ted, ale opravdu nemáme čas!

Horečně se pracuje. V krátké době je auto vyloženo; Skokomův otec dělá svačtinu. Ta se, ale jí již ve stoje, nebo při práci. Ted není na jídlo pomýšlení. A již se staví provisorní stany, Lisák a Skokom vyměřují terenořiště, natahují provazy, zakopávají kolíky...

Bumbrdlo spolu s p. Příbylem a potom i s řidičem, který nevydržel nečinně přihlížet, staví kamna. Kulička a spol. nosí jí na spojovací cihel. A již se staví i vřecák a dva vřecáky, práce kypí, letí...

Oběd, dá-li se tak nazvat chleba s marmeládou, se jí téměř v poklusu. Když jsme zvedli nekotarčelů zedka od práce, divili jsme se, že je večer!

Ale kamna stojí, tři stany s montovanými

Himbajs - ten Lišák má ale páru - myslí si Ptá - ještě

dvě - tři rány a zeměkoule pade na pát

Kulička a Jarek v mémém údivu pozorují Ptá, jak
vláče krumplě.

podsad též, matrice je uložena, několik slavníků
je již naepřeno, kus práce je vidět!

Bumbrdla nechová procenty pod ochrany mi
křídly p. Příbyla a vraei se zpět do Karvině.

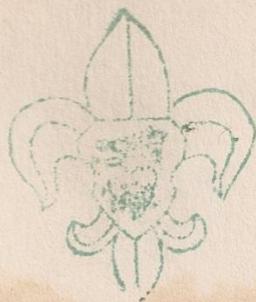
Musi ještě dvě směny odpracovat a dorůst hlavní
skupinu. Na stavenisti tábora se vaří večer a
pak nastává první noc.....

My plujem dól a dól ...

My plujem dól a dól v neznámé kraje,
kde vlnka s vlnkou spolu si hraje.
my plujem dól a dól v zelený háj,
my plujem dól a dól v neznámý kraj.

Loďka je molo', vesla jsou krátký,
poplujem, Junáci, poplujem spótky,
či máme plouti dól v zelený háj?
či máme plouti dól v neznámý kraj?

My pluli dól a dól v rákosí tmové
kde rybka s rybkou spolu si hraje.
My pluli dól a dól v zelený háj,
my pluli dól a dól v neznámý kraj?

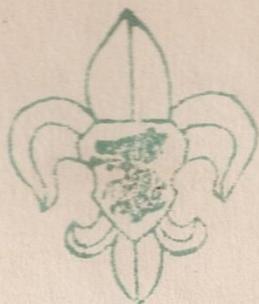

Pracovní četa v peně činnosti.

Hned ráno příštího dne bylo pracovní. Před „pracantý“ je mnoho práce, než přijede hlavní skupina. A dá se říci, že svoji věc dělají dobře.

Morálka je dobrá. Chtějí ukázat, že jejich dřívější odjezd nebyl zbytečný. A tak se čini!

A oprardu se dá říci, že nezholeli. Na kontě jejich morálky je postavená kuchyně, vykopaná odpadová jáma, postavení podsady pro stán dřevát a rozpracování dalších, postavení sklípku na potraviny a výroba kozy na rezání dřeva. Během této doby přijel na sítném

stroji an Moped i br Semerost a ihned se 20-
pojit do roboty. Práci nepřerušila ani nehoda,
která se přihodila našemu Bukomýrkovi, když si
pořezal prsty při tuhé horlivé činnosti. Ke cti má
možno přičísti i to, že nenaríkal nad svojí bolestí,
ale statečně se nechal ošetřit br. Slukomem. (což
samo o sobě je odvaha až sílená!) Potom nastoupil
cestu stopem do Vítkova, kde byl odborně ošetřen.

Mimoходом, je vidět že v tomto kraji na
skauty drží. Jundeký kraj je jakási poukázka na
rychlou a účinnou pomoc. To je potěšitelné, v do-
bě, kdy jinak jsme jaksi v nelůsce.

Dá se říci že pracovní četa splnila svůj úkol
velmi dobře !!!

John Brown

Černý muž pod bíčím otrokáře žil,
černý muž pod bíčím otrokáře žil,
černý muž pod bíčím otrokáře žil,
Kapitán John Brown to žil!

Ref: glory, glory alalaja,
glory, glory alalaja,
glory, glory alalaja,
Kapitán John Brown to žil!

Jebrel z Virginie černých přátel žil,
propr svobody tom zdvih!

Ref: glory...

Husla statečných však udolno jest,
Kapitán John Brown je jat

Ref: glory...

Zvon v Charlestowne v doli temně žil,
poslední to Johnův den!

Ref: glory...

John Brown mrtev jest a tělo jeho tli,
jeho duch však krdeť obil!

Ref: glory...

Odjezd hlavní skupiny.

Tak dnesním dnem začíná vlastně táborový život. Dnes odjíždí hlavní skupina, které má doplnit pracovní síly v táboře, postavit jej a žít v něm žít.

Sraz ráno na nádraží proběhl bezvadně, nechyběl nikdo a celý „cirkus pochodový“ se poměrně ukázněně nalodil do vlaku.

Potom ještě chvíli stání u oken, mávání maninkám a tatinkám, kteří přihlíželi odjezdu, a již zůstáváme sami a před námi je mise, kdy budeme odkázáni sami na sebe, stojí práci a své schopnosti!

Kola vlaku počínají odkepávat svoji jednotvárnou melodii, venku miji poslední domy našeho města - to již náš vlak odvozí ktrže velkého dobrodruštvi.

Kedá se říci, že by loučení něčoho arčisté roztěsknilo. Ve vagonu je veselo a po chvíli je přinaven náš vřelí muzikant Chytroš, aby vybalil svoje „sladké dřivo“ a doprovodil na něm písmičky, které se počaly ve vaze ozývat.

A tak za zpěvu nám cesta rychle ubývá, přeseďme na „Badišovský pacifik“, který nás zá- vratnou rychlostí (20 km/hod) odnáší do „dlouhých“ dosud neprobádaných a jen nedokonalých mapových pralivů a pamp „Grand Chaux of Heřmánky“

Tam v houštinách eihá nebezpečí, Květa proto neodloží zbraň!

U Radky soustředěně pozoruje okolí. Ale my se medikem-
nás je hodně...

Na a potom se dostáváme na „poslední výspu civilizace“ a odud již musíme pěšky!

Asfaltová „stezka“ nás vede kolem „vesnie a chýsi domorodců“ pod pářivým sluncem až asfalt zmizí a naše výprava se ponořuje do „nehostiných“ pralesů.

Zde starostlivý Bumbrdeř nařizuje zastávku, poslední kontrola zda jsou „zbraně nabity a mačety naostřeny“, protože zde jsme již v „neprobádané“ krajině plné „krvežienivých“ domorodců (a hlavně kemárů)

Vše je v pořádku, zarazadla jsou „na břizetech mesieů“ a tak Krátě pevně sevře sroji „katernici“ a čtyřtrous svou „rychlopalnou kytaru“ a pokračujeme na

On to sice Prtá dřív, ale člověk nikdy neví, tak

to radši podržím taky a ještě přidám lesou?
Pistík a Kuličko v plné práci, a Prtá
v plném dřevě,
pochopí tebe?

(on to prý není Pistík, ale Rychlonozka!)

cestě „úzkou stezkou“ obklopenou s obou stran
„tajemně mlčící džunglí“.

Vtom slyš! Vpředu se ozývají skřeky divochů!
Naslechní ale zjistujeme, že tyto „indiánské“ projevy
krvelačnosti „patří“ naší pracovní čtě, které si těmi-
to zvuky zpestruje svojí těžkou dřinou.

Převem, za který by se nemusili stydět ani urbou-
ření černoši jsme byli uvítáni na tábořišti.

Zde vidíme, že naši bráskové nezaholeli.

A tak, aby všechno nebylo jen no nich, hned
po složení našich „vaků a zavazadel“ přidáme
se k jejich práci.

Tábor začíná.

John B.

[Ille vplera' lod John B.]

Okamzik malý jen, než vplaje dól

Ref I: [Tak nechte mě plout.]

Siť už mělo móm - tak nechte mae plout.

Nejdříve jsem se napil, už sdraví jsem připil
nim, že cesta má konec už má.

Ref I: Tak nechte...

Nejdříve se napil, zokrotko už nebyl
okouy no race dól a pistole vzol -

[Šerif John Stone]

moji svoboda vzol už šerif John Stone

[Ille vplera' lod John B.]

Okamzik malý jen, než vplaje dól

Ref I: Tak nechte...

Starime tábor...

Když doznělo uvítání, které nám připravila
pracovní četa, a my si trochu odpočinuli od
cesty, nastala všeobecná einnost.

Souj' tábor ^{ho} chceme mít opravdu hezký!
Proto nebude snadné žít v něm, alespoň
jistě ne po prvních několika dnech.

„Bráskové, jaký tábor si postavíte, takový
bude, a dle toho v něm budete žít. Nikdo vám
neudělá, všechno si musíte postavit sami!
Tak koukejte, ať vidíte. Od této chvíle za 5 dní
by tábor měl stát, abychom mohli začít s pro-

"Hele, Jendo, nenech se nrušovat, viš oni nemaji co

dělat, tak otravuji i fotoaparát", radi Kubička
ustaravěma Jendovi u práce

gramem, pro který jsme sem vlastně přišli.
Čím lépe budete pracovat, tím dříve bude tá-
bor hotov a začnou nám ty hezké dny, na
které se těšíme!!"

Tak nějak asi mluvil Bambrdele k osmému
oddílu. A nutno dodat, že většina ~~z~~ hochů si to
vzole k srdci. Opravdu nebylo nutné, aby musel
pokřizet, ~~alespoň~~ ne ty zkušené hochy, co již tábořili.

Ono totiž brzy bylo vidět, kdo je skaut a
kdo ještě mominěin mazlíček. Naštěstí ale převlá-
ná část táborníků se již ^{skauty} skouty do nazret.

Tak jsme se dali do toho. Hasi se rychle
srlekli do trenek nebo plavek a již jsou opit

Ještě pár drobností a už to bude podrobně

stavim

stavis

stavime

slyšet rány sekyr, vrzání píle a tlukot kladiv.

Dokončujeme kuchyni, které bylo již rozpracováno, stavíme v ní stoly a poličky na vydávání jídla. Potom ještě na zádni její stěnu přehází silná deska se skobami na kuchyňské nádobí a nářadí a potom se staví komin.

Když i to je hotové nastává slavnostní chvíle, prvního zopálení kominu.

Již během jejich stavby jsme důtklivě upozorňovali přihlížejece (čumieje), že: „To jsou kamna“ a že každý, kdo jde kolem je povinen říci: „To jsou oh, kamna!“ a při tom si třikrát odplivnout!
(Pochopitelně ne na kamna nebo jejich stavitele, to dá každému rozum!)

Závěrem jsme upozorňovali, že kdo tak neučiní, vydává se nebezpečí, že kdyby „náhodou“ kamna

John Hardy

Odměna 5000 \$ tomu
kdo jej dovede živého nebo mrtvého ?
Sherif J. Bublínka

John Hardy to byl mlej chudinka,
měl se posem pár bouchoček.

V západním pohraničí sklepa odděloval
[chtěl utíct bez oplejtoček.]

John Hardy nad karetním stolem stál
a do hry nechtělo se má.

Náhledle holka dolů na stůl hodila
[Rozdejte, taky Hardymu.]

John Hardy čtyři karty vytáhnal
a čísel jenom dvě

John Hardy měl moe a čísel šrobaul
[a John mu pomoh' do volce.]

chtěl chytit John vlak směrem na východ
po tmě si ale spětl třet
mojednou eitt ruku sherifa
[já musím želízko ti dát.]

Přivedli Johna pod šibenici
a zůstalo jen chvílička

já zaslechl jsem jeho slova poslední
[pravda má jenom bouchočka.]

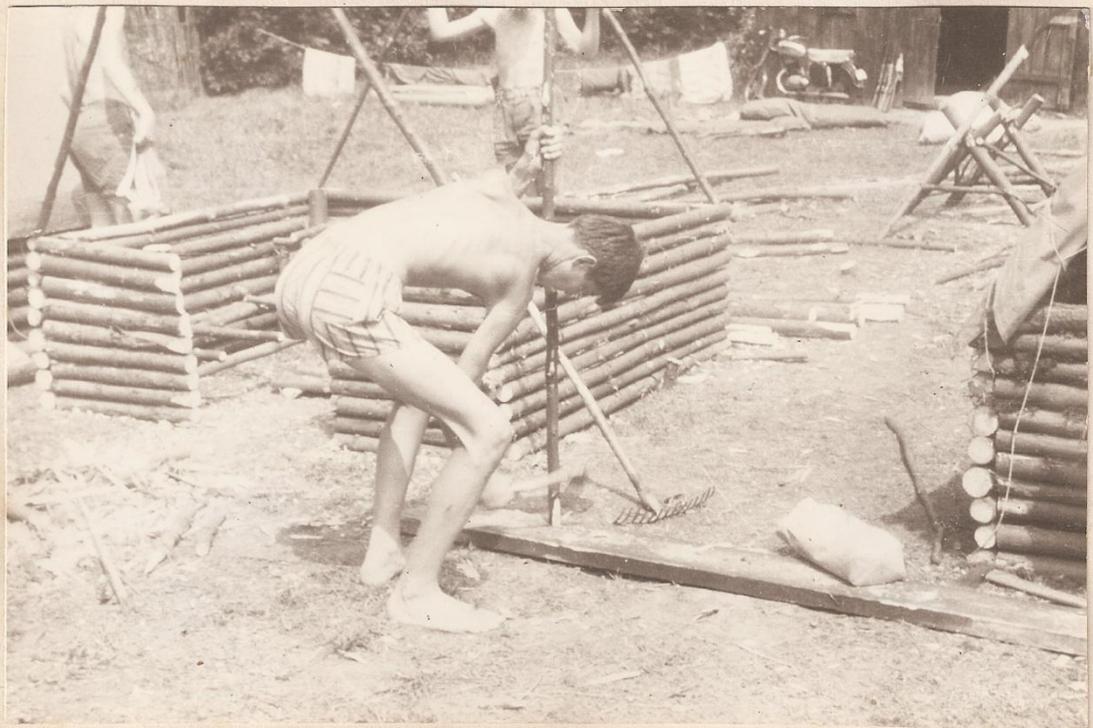

neměla tah a kouřila by, bude prohlášeno, že
kamna „uhraňu“ a ona tudíž neslouží svému
účelu. To je jasné, protože možnost, že by snad
byla špatně postavena nepodá v úvahu, neboť ti,
kdo je stavěli jsou siloví!

Jelikož několik „táborňáků“ tak nevěřilo,
přihlíželi nyní napjatě slavnostnímu zopólení, obá-
vající se o svůj osud. Naštěstí, (pro ně, jasné!)
dřevo v kamnech veselé zoproškalo, zahučelo a
táborňáci s radostným řevem (110-150 decibelů)
vítali kouř, který se volič kominem úzkým průhem
k obloze. „To jsou přeci kamna!“

Tak a nyní ještě rychle přibýti desku s hrábky
na „esusy“ našich skautů a kuchyň se předává svému
účelu! Tužte se, služby!

Až to přiseldm, tak ten krov postavime a bude hotová

kestra. Pak skočíme něco pojíst, jsem už taky hotová
kestra!

Nyni, když stála kuchyně v plné sré krošce, bylo možno pohlednouti i na jiná pracoviště. Ani tam práce nestojí!

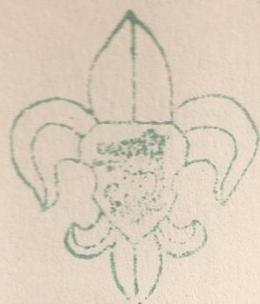
A bylo viděti věci vskutku zajímavé! Tak na příkladě Skobon spolu se Semorostem staví sklípek na potraviny. Ježto člověk neznalý by se možná domníval, že tyto dva gombasini očekávají atomovou válku! Protože sklípek dosáhl rozměru porádného sklepa a střecha nad ním (sila asi 1m - kmeny + balvony to vše pokryto silnou vrstvou flinz a zemeskovno drny) by asi přežilo ve zdraví atomový výbuch v nejtěsnější blízkosti. Nu, ale potravinať tam bude v chlůdka příjemně. Hned to vyzkoušíme!

Divák, který by přiblížil činnosti v tábore,

Ty, vodníku, drž to, ať se mohu přivázat aby to mohlo

čtyřech pustit! A potom zadržím, než to spadne!

(což byh mu nedoporučevol, jde při tom o zdraví, neboť třísky létají až 20m doleko a stejně by se dlouho nedivol, někdo by mu strčil do ruky krum-
páč a řekl by mu aby taky něco dělal), tento divák by viděl i jiné věci, které by ho ulehčily svou zajímavostí.

Tak třeba starbe podsod. Ono to není nic jednoduchého takovou podsodu postavit. Za prve je nutné získat dřevu. Na jednu podsodu podne tak asi 8-10 stromů, když se něco akazi i více!

Každěsti v blízkem lese je suchých stromů více než dost, daleko více, nežli dokážeme spotřebovat.

A tak je nutné stromy pokácet, okázat, dopravit do tábore, narezat na příslušné délky, udělat me nich záseky a připeřt ke kůlům v rozích podsody

Sláva indiánů.

[Indián:] jaký div:] slepi pán:] býval kdys:]

[dřív postrach:] prerie:] dříve už:] než je:]

Ref: Tak začle dříve sláva Indiánů,
a romontilo, ta než je už

[Valcena:] trékera:] dříve už:] stěla:]

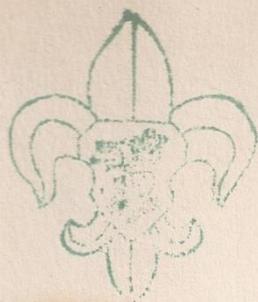
[Těť už smi:] den co den:] stípoji:] dřív jen:]

Ref: Tak začle: ...

[Kultury:] vily mu:] no slary:] přivez už:]

[Ten co dal:] rudočkám:] školný proch:] a pak rum:]

Ref: Tak začle ...

Při tom všem je nutno dáti pozor na vlastní zdra-
-vlěko, nevypíchnout si pilou oko, neuseknout si šeke-
-rou nohu nebo levé ucho, při dopravě nepokřeset
neseným kmenem půl lesa aniž si ho pustit na
prsty nohou, při rozřezování řezat dle možnosti
dřevo a ne vlastní prsty, při sekání záseku nepo-
-tlouet spolupracovníky, při zotloukání kůlu nerozbit
zeměkouli atd. A to nemluvě již o zotloukání hrébi-
-ků, kdy je nutně dávati pozor na vitr, aby nechyběl
hrébiky, aniž tyto tlouci do zátičky, potažmo, že
je třeba tlouci do hrébiků a ne do prstů a kolen,
nespotřebovat na jednu podsodu více jak 7kg
hrébiků (a nakonec stejně ještě spodně!) to vše
jest jak viděti práce převeliká, odporědná ba
nikdy i života třeskutě nebezpečná.

Ono je totiž nutně dávati mimo jiné i pozor

na měkčeně, zvešče šikovně hochy.

Takový plantážník přinese no romeni do tábora tak asi 6ti metrový kmen. Nyni ale zjistí, že jeho spolupracovník není zrovna ne místě, kde má býti. Hledaje jej, točí se kolem své osy, při čemž si kmen klidně ponechá no romeni.

Následkem toho každý, kdo věčs neuskóčí, nebo si bleskově nelohne no zem, je smetem mohutnou ranou do týla, a teprve no zemi se rozhlíží, kdo mu to způsobil a kemu tedy má vděčně vepíti 3 až 5 přátelsky výchovných pohledů.

Delsí stromy většinou nesou táborníci dva.

J při tom je možné působiti svým přátelům a bratrům různé kratochvíle. Jelikož nésti takový kmen jest dosti namáhavé, jsou masíci rádi, když jej

Indián.

Í sedé je mlhy nad řekou zářej stkon,
pomi v kanoi, pódleje indián.

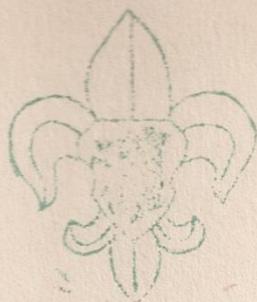
Indián - stepi pón -
v tróři, válečnou barvou je malován.

A pasu vytrhl indián leskleu obrán
s hány již silný lomoneh se volí moň
paži lesk - seker trask -

do dravých proudů Ohis radech kles'

Podzimni bouře nad řekou buráci
prázdné kanoe sem tam se potáči

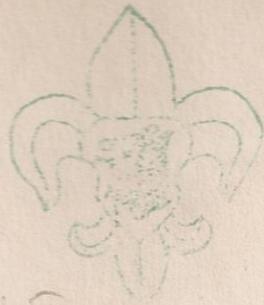
Indián - stepi pón -
do věčných lovišt bohy byl povolán!

možou sbočit s ramen na zem. Většinou se při tom nedívají co a kdo je mezi nimi. Tak tedy sporem zvolají: „Raz, dva, tři!“ a hodi jej nikomu na záda nebo nohu. (alespoň se většinou ne na hlavu) Postižený potom oba procenty hlasitě chvří a posilá je kamsi....

J při zatloukání kůlí se dě užit mnoho humor- něho a o porvyražení (hlavně zubů nebo celí senice) ni- mi nové

Z toho lze viděti, že stavba tábera je věci poměrně humornou, už podle ^{místy} junáckého záznamu, že Junák je všelá myslí. To se hlavně pozná při zatloukání hřebíku, kdy v pracovní horlivosti se některý ^{hrab} spoutik klepne do prstu místo do hřebíku. To ihned veselé povyskočí a hlasitým zpěvem (nebo slučěním, to se nepozná) zřítuje směru

že mává
okoli, jak veselí je převě myslí.

Z toho vyplývá, že osmý oddíl mé skautiky
veselí, ba možno říci, že často jsou myslí až bujaré,
nebot táborové projevy veselosti velmi často byly v táboře
slyšet.

Přes všechny tyto potíže však stavba tábora
pokračovala rychle vpřed. Bylo vidět, jak se
zdivočilého chaosu kmenů, náradí, třísek, tyčí,
jak se pomalu ale jistě objevuje tvar tábora,
tak, jak jej budeme v příštích dnech vidat.

Že však jsme lidé, kteří mají smysl pro humor
a nejme suchaři ani těžká práce při stavbě, ani
horňko a dokonce ani nějaká ta bolest, nespisopile
abychom smušnili, alespoň ne mnoho.

Downey Call

Bůh vi', proč to přibě tak v lávce méu.
Stádo mu odběhlo, Bůh vi' kam.

Ref: At snih, ei dít
padě tmou
já a můj Downey Call
nesmíme smít!
Stále dál

cestou mo
já a můj Downey Call
musíme jít!

V zádech už máme snad tisíce mil,
stále jen vpřed jdeme, nezdáme cíle!

Ref: At snih, ei dít...

Až jeden z nás zůstane ve stínu hon,
já at' to jsem a ne můj Downey Call!

Ref: At snih, ei dít...

Jistě, že byly chvíle, kdy ležetý hoch, když si
vornal bolavá záda, nebo hleděl na smutnou
zářnali, mozelnaté a rozbolavěti ruce, vzpomněl
na pohodlný domov a starostlivé rodiče. To však
byly oprardu jen chvíle, protože napěti, kamariádky
žert, veselé přeměta, a jistě i kus vůle poměti
přemoci únavu i stesk, a to se potom človek opět
chytí práce, a vše je opět v pořádku.

Tak plynul čas. Míval první a druhý den
tábora a v polovině třetího dne je již vidět
jak tábor bude vypadat. Větší část podosa již
stojí, sbyli jsou rozestavěni. Jsou to hlavně ty, které
palší vliatím, a kde musí starší táborníci po-
moci, protože silý vletu jaksi nestačí.

„Hele, meoh toho foceni' a pojď pomoct, jo! Veričis'

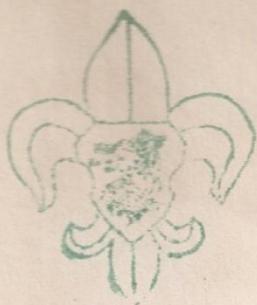
jak už je Bukovin' utahaný? Člověk se tady moudře,
a někdo jenom fotografuje!"

A je nutné říci, že tyto starší hoši opravdu se zachovali velmi pěkně. Jen ten, kdo ví, co práce dá postavit si podsadu, ještě k tomu s kulotiny, jen ten ocení, co to znamená, když oklopci jen - jen dokončí svoji práci, často ani ne úplně, již jdou pomoci na stavbě další podsadu, pomoci svým mladším bratříčkům. (Škoda jen, že někteří tyto včeláci to berou příliš samozřejmě a sami třeba spochybují na pomoc těch starších.)

Natno jen doufat, že život v oddíle, i zde, na táboře, povolí tyto pomůcky příliš rozmázané hochy o tom, že jen vlastní práce je ta, ^{se} kterou je nutno počítat.

A vám, kteří jste dokázali přemoci únavu a i

tem kouček bořkosti nad tím, že všem tito hoši čarsto
ani nepoděkovali, všem děkují za vaši obětavost ja'!

Jsde správní hoši, (uložili jste, že jste Junáci)-
Ilíky, chloupci, za vaši práci!

Bedna od whisky.

mesku už má fery náč nejdeu přes pýsky
stojim s dlouhou krevotou na bedně od whisky
stojim s dlouhým obájkem, jak stě'ovej pině
tu krevotu eo masim, mě morlik' soudece Lynch?

Ret: Tak kopni do ty' bedny, at' pěstro nečeká,
jsou dlouhý schody do nebe a střežá dleleč
do nebeskýho kovu - já sucho v krku móm -
tak kopni do ty' bedny, at' me cestu se dóm - che?]

Kdyby jsi se, hoocha, jen pořáď nechtěl rvět
nemasil bys dneska, no tyhle bedně stít
nemasil jsi dneska no krku lesa mit
moh' jsi nítide v kličtu tu sroji whisky pit'?

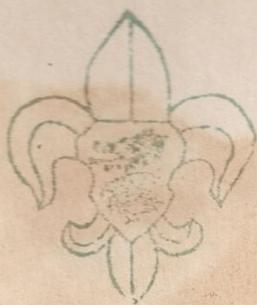
Ret: Tak kopni do ty' bedny

Kdybych já měl šedko to whisky vypít
postaril bych si dům no loace ukrytý
postaril bych melej dům a s ekno koutel ven
a seděl bych tem v Billim e chlestat bych tom jen?

Ret: Tak kopni do ty' bedny

Itz kopně do ty' bedny, jak se to dělá
na krku mi zůstane jen dirka mómě
jen dirka mómě a k smoti už jen krok
mó to smutnej konec e whisky ani lot'?

Ret: Tak kopni do ty' bedny

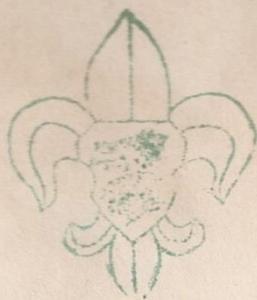

Vlajkový stožár - Brána.

Je-li práce na podstatěch záležitosti jen malá skupinky táborníků (2 maximálně 3), stavba stožáru a brány je práce spíše kolektivní. Zdrořen je i jistýmsi příslibem, že když ta hlavní dřina, protože jak stožár, tak brána se staví až když je tábor v hlavní části hotov. To je pochopitelné, protože ani ten největší táktáborník nebude stavět bránu na prázdnou louku!

Když ledy je již několik podstat hotových a u těch dalších je jasné, že budou hotové brzy, svolává vedoucí party, kteří jsou hotovi a zrovna nikomu nepomohou, k stavbě vlajkového stožáru.

O tom, jak bude vypadat se vedly rozsáhle

a učení věci již doma, v klubovně. Každému je jasné, že to musí být ten nejvyšší, nejrovnější, nejkomplicovanější, zkrátka ten nejkrásnější stožár na světě a okolních vesnicích!

Proto zatím co jedna parta v potu své tváře kope jámu pro patku stožáru, druhá shání „kapičku“ kamene a „kapičku“ dřeva na tabakruh, nejzkušenější táborníci se odeberou do lesa najít ten nej-nej-nejkrásnější kmen.

Ten je potom oloupán, dopraven do tábora, a tam podroben výsoce vyfikulační úpravě.

Za různých, dobře mluvených rad odborníků tábora, jsou do něj našroubována očka pro šňůru, přimontována věhno pro vlajky družin, našlano lanko pro státní a družinové vlajky, vše nej-

Nebesští jezdeci

Potemnělou prerii je starý horec krav
den temný byl a ševlil dech větru vstéblech trav.

Když tu náhle zastavil a zůstal hrůzou stát
jak z rozervaných obloků viděl stádo krav se hnat?

Ten skot měl oči krvavé a roh z ocele
a po plecích mu splyvaly až ečrů krvore
Prerii' bylo slyšet jeho kopyt dunění
a za ním jeli hondeci až k smrti znoveni?

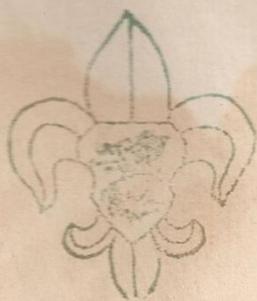
Ti muži byli synové a kolit se jim zrak,
vsák hnoli stádo prerii', jak mračno stihá mrok
smrtelný pot promácel jim jejich kůže
a perii' bylo slyšet jejich vyti eběsile'?

Tu jeden z mužů zastavil a prave: „Pozor dej!
Svou daši Bohu poroučej a dšbeu adpirej.
Bys nemusil ty po smrti pak jedním z nšs se stát,
a nekonečnou prerii' to stádo s nšmi hnat?“

I. Ref Yypi je heji, yypji je haa
To přizreky tšhnoa tnoa

II Ref Yypi je ...

Nebesští jezdeci jedou, jedou dšbevou

aně 5x skontrolováno (pak už to nepůjde, skuste
lézt na stožár!) a teď nastává ta nejobtížnější
práce, totiž stožár postavit.

Zde je nutno všechny méněšikovně táboráky odsele-
ti do netivé vzdálenosti a těm šikovným a nejsikov-
nějším vysvětliti, že „když to hrapá“ může velmi
snadno býti z něhoho šikovně mrtvolko!

Potom „šikovný Lisák“ akotari „šikovně mláčky“ na
podepřemi stožáru, tento se ověsí pomocí různých
„profesorských“ udlů spoustou las a za molatního
řevu: „Hej rup a picháme!“ se počne stavět.

Ustavený Bumbrela pobíhá kolem, radí, varuje
upozorňuje, pomáhá, velí: „Kapka napravo, ne, to
je moe, kousk zpátky, šmarj, támble je velmi lase,

To je jenom vršek vlajkyněho stožáru,

on se tam Jarkovi celý nesešel. Práce jenom 14 metrů...

čtyř to nikomu spadne na šišku, držte to, pusťte to, hmbajš dělejte něco !", rve si své spore' jedé vlasy nad nějakými „~~zvláště~~ šikovnými“ pohyby srých skautů.

Konečně je stážár postaven pěkně rovně, jak má být, kolem patky v jámě zatlačeny kameny, nasypáno hlina, vše zalito vodou a znovu udusáno, zkontrolováno a nastává slavnostní chvíle prvního vstýčení vlajek.

Čelý tábor potom s hrđostí a pozorně pozoruje jak vlajky kecky se rozvíjejí a všichni si uvědomují, že teprve teď je to vlastně tábor !

Mladší beši nyní s kameni a drně udělají kolem patky stáždra „tabu kruh“ a „aklidnání“ Bumbřdla jde do vředečku witi si prášek proti bolom hlavy !

Trásta přes pláň.

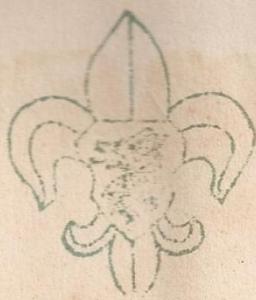
Ať všichni kalifornané se za nás pomodlí!
Kdo táhneš s mulou přes pláň roluješ se s pochodleim!
Koukej si taky nakoupit solný repřorý,
a kdo má štěstí cestou si i něco uloví.

Dva měsíce ti potrvá ta cesta přes pláň!
Koukej ať vědycky z čeho máš vařit svůj snídaně,
protože le čortu dojdeš, při bídným vaření,
i tvoje mule musí žrát, jinak ti zcepení!

Břítra mech doma, do tráve se radši medlvej!
Až dojdeš budeš zarostlej a taky šedirej.
Ať tě tvá milá uvidí, uslyšíš asi pláč,
svý mómě řekneš: „Koukni se, to je tvůj zelenič!“

Ať taky proti rudochům drě strážě se noci!
Ja dlouhých denních pochodů vypuknou nemoci!
Horečka, to je špatná věc, ta mužě poráží,
a kdo je marod nemůže stát v noci na stráží!

U plat je nouze o dřivo, když tě to nezdolá,
emběku si tam samičej parnechtem z bářole!
U plat je nouze o klacek, zem je to jolová,
i já bych už radši byl u mysu Hornora!

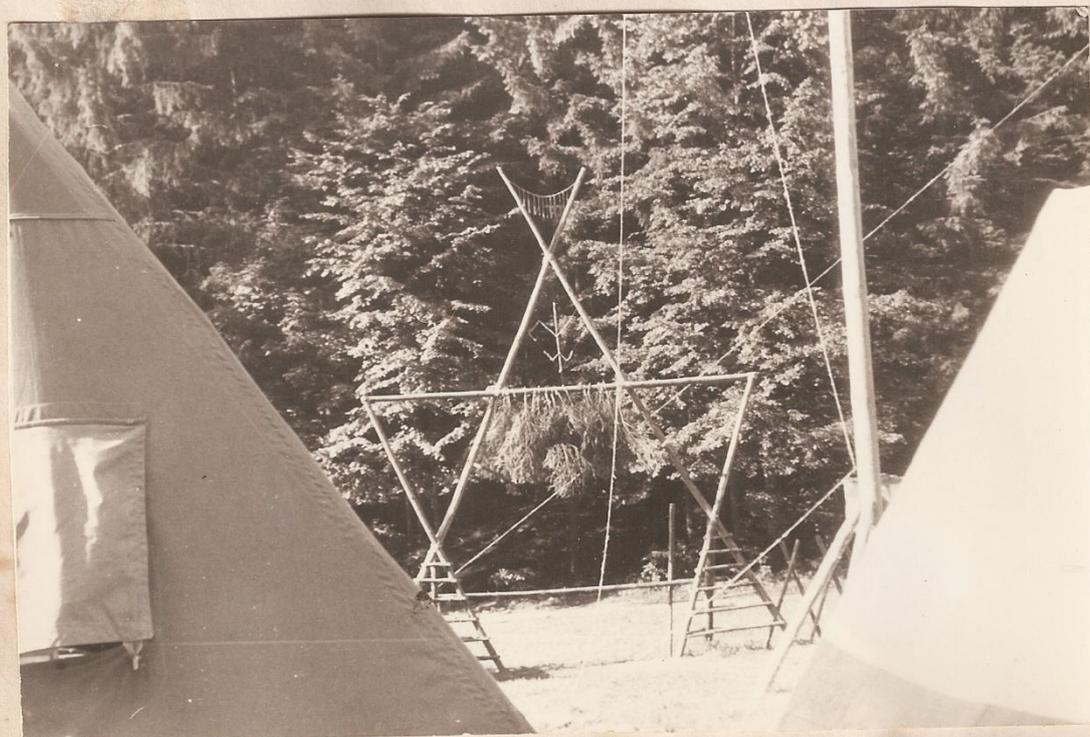
Není mu však dopřáno vykutnat blahodrný vliv
sedoloru, neboť je vepětí obklopen sverepými tabor-
miky s tím, že je nutná jeho přítomnost při stavění
brány.

Brána je věc, co jaksi uzavírá půdorys
tábora a dává mu ten pravý, domácí charakter.
Také o ní se vedly vysoce odborné diskuse
doma, ale zde působí i vliv prostředí a tak
se napřed na sedmi zkušeně různě překládají
kmemy, ze kterých bude postavena, různě se
naklání, postrkují, rovnají, znova rozebírají a
znova sestavují, než je lid táborový spokojen s je-
jím tvarem a pravi rozhodně: „To je vono!“
„Dáváme to dokopy, jo'ed?“

Všichni mi říkali, že jsem malý a kaakejte jak ona pomohám?

To mění jsem tak, pomáhat Bumbrellori s takovou křídou a

ona té bránu jsem taky udělal kas práce i když se mi říká
Prta?

Potom se drevo „trochu zheftne“ nábolika hriebiky, když předtím bylo „odborně“ přičeráno, napředno, obřezáno, odřezáno, sřezáno a vyřezáno, máčež Jaring vše důkladně, odborně a efektně sdrže provazy.

K **zvyšení** krásy brány a proto, aby návštěvník ihned věděl s kým má tu čest, je nutno udělati do brány náš znak, (našl lilii.)

Bumbrdlo a po delší diskusi i lid toberový rozhodl, že to bude „jako vloni“ nejlepší a provedu. Když bylo hotová závěsle Jaring ne její vršek (té brány) ještě „trásmičky“ v družinových barvách.

Muštvo mezi tím vykopalo jámy no zopuštění do země a potom se bráno stavi.

Pracující lid (jundečy) kritičky přičlái stave

podobně odborné posudky slovy: „Vono je to trochu lento, vono by se to mělo támhle trochu toto, aby to bylo takto. Potom by to už bylo docela to!“

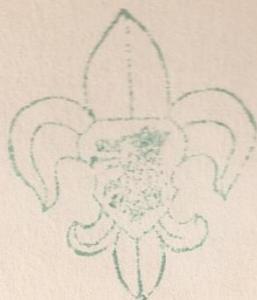
Stariteli' brány za tyto přátelsky míněné rady plati' přesně umístěnými kopanci, házením seker, a informují rádu, že voda je studená, a že kdyby jako „náhodou“ do ní někdo vřel, že to není zrovna „moc to!“

Konečně ale brána stojí na svém místě, hoši jsou spokojeni s tvarem i umístěním a náš tábor získává na kráse, což poslédko krituje slovy: „Vš, náhodou, je to docela to!“

Vidíte, já dřa a Skokan jenom lerou rukou.

Na tebe a na takový kámen stačím levačkou, pohe!
Tak mysli Skokan a reže a reže!

A je možno říci: „Slajcha!“

Zdá se nám to až k neuvěření! Několikrát, když jsme hledeli přes spoustu materiálu, nářadí oděšů, ceť, šnúr a beden, zdálo se nám nemožné aby z tohoto „organizovaného blázněce“ vznikl tábor.

Přitom jsme stavěli vlastně tábory dva. Jeden byl prozatímni, ten druhý jsme stavěli natrvalo. Potom, jak ten stálý vyrůstal, ten prozatímni pomalu mizel. Hoši se stěhovali do svých stáncových domků a stany postavení na zemi se bouraly. A teď je tábor již jen jeden. Již včera se stavily poslední dvě podšady až do tmy a potom dočítávaly za svitu baterky. Od brány ke stánům je postavený plátek, pokračuje mezi všemi stany a je přerušen

Vlajka.

Vše tane v smích a život kolem ztich,
jen dole v tmách, kol chně slyšet smích.
Tam srdce všem hned spokojeně zabuší,
z písniček známých vše dobře rytuší?

Ref: Vlajka vehára letí,
k radosti srých dětí.

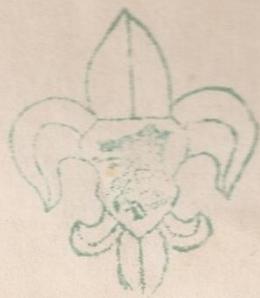
tam se s mráček smoubí
v lét bude zas
až meddl čas
opastí nás

Po letech sám, až zabloudíš v ten kraj,
a staneš tam, kde býval kdys tvůj ráj,
vzpomeneš chvíle, těch kterých minul telik rád,
tak jako kdysi o věnou stýsíš hrát.

Ref: Vlajka vehára letí....

jen zadní brankou směrem ke kuchyni. Kolem
patky stožáru se zelení kamenný obložení tabulek.
Na bráně se dodalala stříška s chvoji. Táborové
naměstíčko je sbareno oděsků a třisek. Tyto zbytky
po stavbě zmizely i s prostoru ze táborem. Praca-
timní stany jsou sbalené a uloženy v kučeniče, která
je konečně uklisena. Kuchyni již pravidelně dodává
potrava pro stále hladové táborníky. Je postaven i ozna-
moratel. Mezery v podrodech jsou vyplňování mechem,
hoši si staví stolky a poličky do svých stanových do-
morů. Pracovní tempo povolilo. Hoši chvilami postávají
a prohlíží tábor. Dělaři v té chvíli dojem hospodářů
nebo stavitelů, kteří s uspokojením hledí na vykonanou
práci. Nemí ještě vše hotové. Musíme ještě postavit hlad-

Novou věž, táborový kruh pro naše táboráky, je toho ještě dost, co nás čeká. Ale to hlavní, že tábor je pod střechou to již máme. Uplynulo pět dní intenzivní práce a teď je nutný odpočinek. Neznamena to, že nebudeme dělat vůbec nic. Jaring spolu s Bumbardou již vyhlíží kmeny na věž a plánují roční skluzárku, ostatní hoši si dokončují poslední úpravy svých domovů, ale to již je klid, proti tomu co bylo v minulých pěti dnech. Táborový rozkaz na sobotu a neděli: Volno - výpravy do okolí tábora!

Hymna tábora 13. zářáků

Žijem život bojenský, daleko od domova.
Toužeme se po Slovensku, domovem je přirado.
Všichni jsme jak z ocele, do boje jdeme vesle.
My jsme karvinští Juncáci, spíváme si vesle
Jak?

Ref: Krásná, krásná je naše, naše rodno' zem!

V našich rádcích síla, aby provždy byla -

Boj - vyhrajem!

Až se zase jednou vrátím, z těch slovenských velkých hor

s úsměvem se domů vrátí karvinských Juncáků stran.

Děvčato nás vítá, bílým šátkem mává.

My jsme karvinští Juncáci, co bojují a spívají!

Ref: Krásná, krásná...

Dny odpočinku

První maršštevny

Vodní skuzarika.

Dny krásnému, slunečnima počasí jsou tyto dva
dny ve znamení vyprav do okolí tábora a koupání.

Možno říci, že osadníci se přestěhovali k řece.

Ke slavu přišly naše gumové čluny, které se
staly zdrojem zábravy a radosti všech, kteří se ve volnu
odali rodním radovánkám. Tak se tůňka pod skalou
u tábora stále svědkem neustálé námořní bitvy, ve
které čluny neustále měnily své majitele, tím, že dosahová-
ní byli nemilosrdně svrženi do vody k velké veselosti
přihlížejících. Na nikomu to nevadí, sluníčko veselo plá-
a pěstování se mermouti, ačbrž plánují pomstu a tak

O ještě veselost není nouze.

Aby veselost byla ještě větší, akonstruovali Bumberla s Jaringem vodní skluzavku. Použili při stavbě dvě bedky s leňského vlájkorého stožeru, několik dřev a drátů, naplnili několik oddílových lav a vše bylo hotovo. Skluzavka se potom stala dalším zdrojem veselosti a nie na tom neměla ektnost, že při jejím zdokonalování, že Jaring se zřítit do vody.

On sice tvrdil, že je to vima Bumberly, ale faktem je, že vimbem je kulička, který špatně uvázol loso....

Konečně, nie se nestalo a při stavbě podobných smělých konstrukci' dochází přece občas k nehodám!

Pokud se hoši nekoupali, vydali se na výpravy aby poznali, jak to vypadá v okolí tábora. J tyto

Tipperairy.

Přišel jednou do Londýna mladý irský hoch.
samý smích a samý jasot všude slyšet mohl,
epirovali tom no ulicích hezké písničky,
až ten mladý Jreón vykřik' no ty lidičky:

Český ref: Daleko je no Tipperairy,
daleko je cesta tom
Daleko je k mé malé Mary,
děve, které v lásce mám
Spokem, a pozdrav stery,
jo tu jsem tak sám
Daleko jsou méje Tipperairy
ale nesepomínám!

Sotra přišel do Londýna ke stolu si sed'
mopsel psoni, medejde-li, dej mi vědět hned?
Budou-li v tom psoni chyby, není vino má,
je tím nno špatně pero, ale nikdy já!

Anglický ref: It's a long way too Tipperairy,
It's a long way too go!
It's a long way too Little Mary
That de sweet is gille I know
Good bye my Fiecodiee
Farewell my Lesters' Square
It's a long, long way too Tipperairy
but my herd right swer

Odpověď mu přišla sňh v jarním toužení
Vrat se ke mně, než se so mně jiný oděni!
Vrat se ke mně, hochu milý, vrat se k mně epět
Vrat se ke mně, ale hezem, vrat se ke mně epět

Ref: Daleko...

vypravu přinesly mnoho zajímavého. Poznali jsme, že okolí našeho tábora je opravdu krásné. Heši přicházeli do tábora plni dojmů a nadšení. Nalazli v okolí několik krásných míst, které hodláme použít při dalším našem životě.

Již během starby, tak i nyní uzavřeli jsme v samu. Byla to lékařská kontrola, která přijela do tábora již během jeho starby. Líbilo se jim u nás a byli překvapeni, jak dobře jsme i po této straně vyprovazeni. Pochopili, že nebudeme býti nemocni, a že i kdyby nemoc přišla, dovedeme si s ní poradit. A tak místo lékařských kontrol dostalo k příjemné přátelské debatě, ve které jsme ukázali, jaké jsou naše úmysly a plány, jak budeme žít a na-

plnit dny svého prázdninového pobytu zde. Líbilo se jim,
stejně, jako se tábor líbil i prvním rodičům, kteří sem za
nami přijeli. Opravdu upřímně chválili a byli udiveni
co vše dokážou hoši, kteří jsou jejich syny. Říkali, že
by nikdy nevěřili, kolik práce tyto chlapci dokážou udělat.

Ano, hoši dokážou mnoho, když vidí výsledky své
práce, když mají možnost žít a pracovat tak, jak po
tom touží a sní celý rok. Tak, jak jim to umožní je
život pod jandolkou vlajkou!

Postavit věž? Malá bobst? To se to napřed zmlátí!

na zemi, pak se postaví postronice, natáhne

se pár špagetů a koukejte, jak nám to jde

od ruky!

Hlídková věž a táborový krah

Obě tyto stavby pro život v táboře nutné nejsou. Konečně hlídka může být na zemi a tábora k se do zapálit leckde. Přes to je ale děláme. Protože to mají být jakási vísitky - doklady toho, co umíme. Říká se, že když někdo má co nepotřebuje, žije přepychově.

My sice nečijeme přepychově (zkuste to za 8^{ty} let denů!) ale tento přepych si dovolíme. Konečně nás nic nestojí, kromě práce a té jsme již vyklí!

Stavba věže začala nenápadně, vlastně již v době pracovního klidu. Bumbarda s Jaringem a Štokem našli 4 šikerné kmeny a potom nastalo několik měření a dohadování, řešeni a přibíjení, takže obě postroje věže byly hotovy, aniž si toho ostatní vše míně všimli.

Nikdo jaksi nevervil, že by tyto „křivé žebříčky“

Je nám to sláší? Je nic medeláme? Ale kdepak, my

čeláme až nám Bumberdž podá ten klacek! Skokom

si ho pak hodí na rameno a lišák to smění. Pak to
ušklemo a přikijeme!

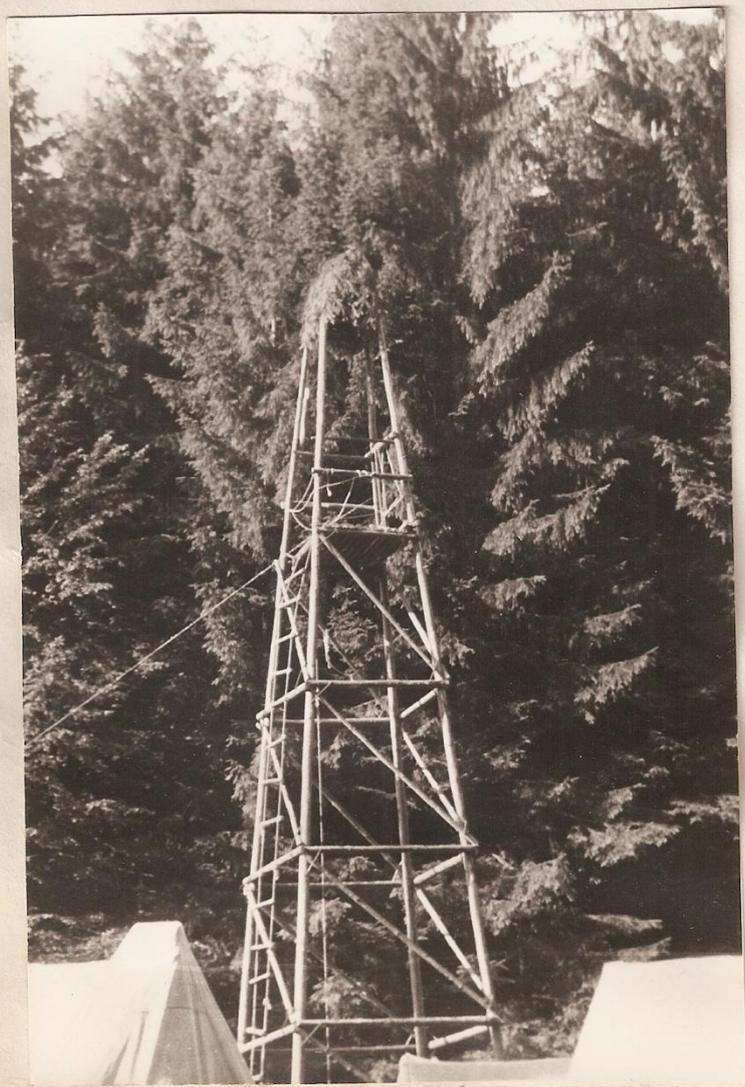
mohly býtí věži. Ale výše zmínění stavitelé práce nenechali
a pak, když byly vykopány základy, rozhodli se i ostatní
že by z toho práce něco mohlo býtí a počali pomáhat.

Teprve, když jsme obě postrannice natýčili, bylo videt
jak vysoká to bude věž! Teď bylo nutné dáti je
do správné polohy, obě stejně naklonit a vyrovnat,
což se neobešlo bez uplatňování různých elepsováků v
podobě spleti lam, jimiž se to činilo a božlivých
debat o tom co, kam a jak se ještě musí napnout.

Když to vše bylo k úplné spokojenosti hotové, nezbylo,
než nosit dřevo a obě postrannice spojevat. První patro
šlo dítat ještě se země, ale potom se již muslo spřehot
po konstrukci a práce počalo býtí sejmavější a hlavně
napínavější.

Hodí ale neráhali, byly zhotoveny „dokonolá a bez-
pečnostní“ ochranné pásy a stavitelé vystoupili do

Kdepak, od takové plošiny ruce pryč! To ať si postaví Liščí!

a věž stojí!

vyšších pater věže. To již se bráta zúčastnili členi
všichni starší hoši tábora a starba práce pokračo-
vala.

S postupující výškou bylo nutno vybudovat také
dopravník materiálu - důmyslnou to konstrukci ing.
Jaringa (lano s karabinkou přehozené přes "šprajc"
věže). Pracovní postup byl potom takový, že se pří-
slušný kus dřeva zanesl do smyčky, skublo se
lanem, začalo se "eink-eink!" a příslušný kus se
vytáhl nahoru. Tam jej uchopilý ruce "stavitelů"
přiložili na určené místo a buďto jej přibily,
nebo jim upodl a spodl dolu, což bylo vždy kome-
ntováno řeči o síkernosti.

Všude je nutná řeč, že stavitelé věže optývali
hamorem a více se řehtali než pracovali. Ubohý Kulich,
který pracně levil orli pero mlčení co chvilí zcafele

Takhle zdálky se ani nepozná, že je to „kopka“ kníře!

Ale, stejně je to nějaká věž!

A ten žebřík!

prehol do tábora, pretože vydržat mlčat, tomto
rozsmáťem prostriedi' prostě mesto. A tak, když
byli pracovníci povzbuzováni k přibíjení slovy: "flip-
klop - he-he-he", nevydržel Kulička a porušil své
mlčení mohutným rchotem.

Ani druhý pokus mu nevyšel, když s třetího
patra vřel puštěný "šprajc" se zabode těsně před něj.
To bylo natou nálezitě oemít a tak náš milý Kulička
porušil mlčení podruhé. Potom se již vřelí reději
vyhýbal.

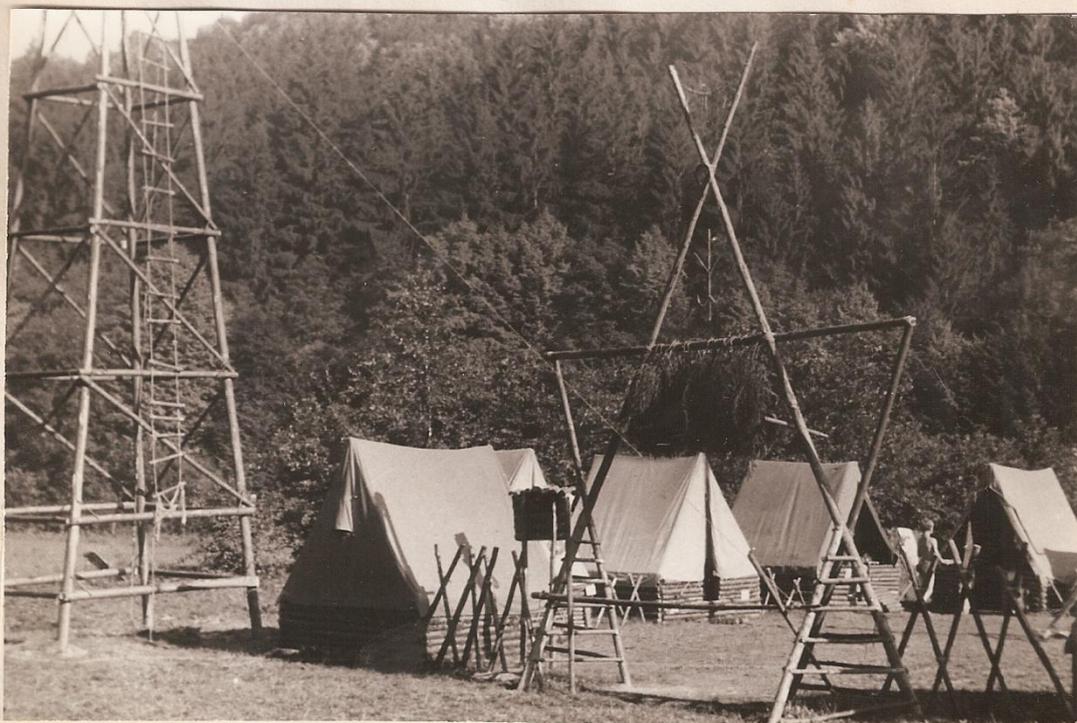
A tak s veselou myslí práce každý přibíval a vřel
destoval tvar. Stále vřel a vřel se nám libilo, libilo.

Bylo vidět s jakou radostí a hrdostí postčecheli
baši slova ehřely od kolemjdoucích. Opravdu se vřel
stala jakousi dominantou tábora, tak asi, jako vřel
kosteliba doplňuje obraz městka či vesnice.

Tak, to bychom měli hotové; ať, to byla drina!

Stál nás řádu mozečů a Bamberka při polovinu nervů,

ale nám se docela líbí! Vám ne?!! No proto, už jsme
mysleli, že... !!!

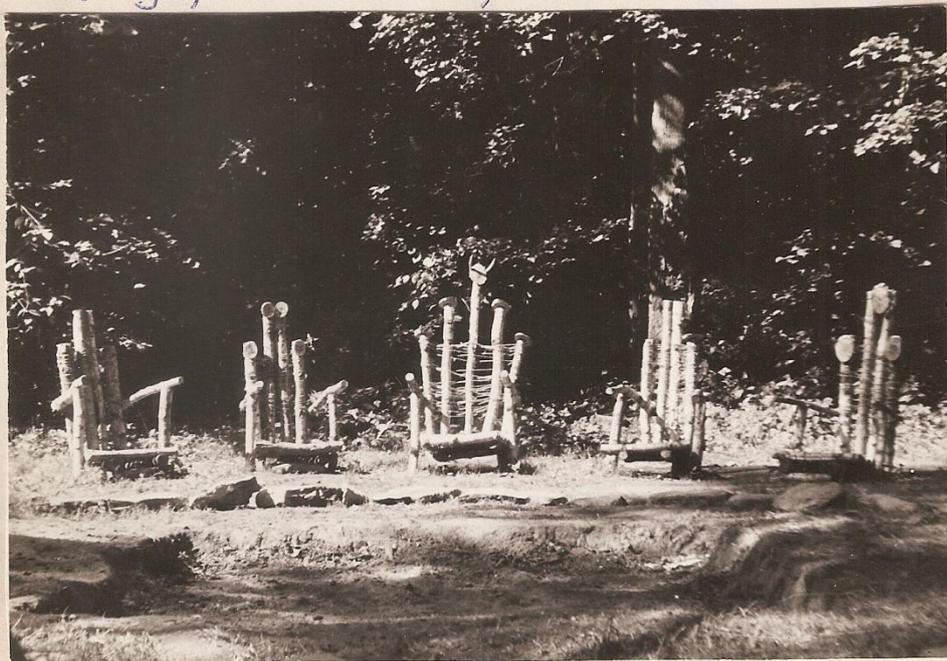

Nepracovali jsme na ni stále, vlastně jen se volnějších
chvilích při ostatním programu, přesto ale třetího dne
byla smontována plešinka se sedátkem a potom strážka
s dvoji uložena stavbu věže.

A věž stojí, pevná a hezká, a všem se nám líbí.
Nedovedeme si již tábor bez ní představit!

Současně s věží se staví i tábořný kruh. Ten
je důkazem toho, jaci jsme táboráci. Zde není nu-
sná otázka obtížné konstrukce, zde záleží na smyslu
pro krásu - estetiku. Vlastní kruh je vykopán v
zemi na krásném místě u vody, obklopeným stromy
a spojeným s táborem jakýmsi "zeleným tunelem"
v hustém porostu. Kolem kruhu se s březových
větví staví křesla pro vůdce a řáda, i lavice pro
družiny a hosty. Samotná pozice, orientovaná dle

To je, ale táborový kruh, co z!

Rozhodně nejkrásnější na celém světě

a okolních vesnicích! Kdyby se, snad,

Stalo, že by jste ho nepochválili, tak my
střílíme proklotě rychle
a
presně!

světových stran a obklopeno malými pyramidami,
to bude náš první táborák, ve kterém zovni
slib našich nováčků a budou předáno orlí pera
těm, kteří vydrželi jejich zkoušky.

Zde chceme prožít ty nejkrásnější a nezapomenutelné
chvilky no táboře a proto toto místo upravujeme oprav-
du pečlivě, až láskyplně.

A ke etě našich ^{hachi} (skautiků) možno říci, že svoji
práci udělali opravdu krásně. Nebylo nikoho, kdo
by měl připomenout k našemu táborovému kruhu.

Ani si nepproslanější mášťníci nemohli nic
vytknout. A to je, myslím, to největší serdce, neboť
víme, že mnohý z těch, kteří chválili, viděl již
nejeden táborový kruh? Máme radost, že chválí?

Konečně, mají ee?

Junci a skaatky z Ostravy u nás.
(a my u nich.)

Věděli jsme o nich, že táboří poblíž tábora Pionýrů,
ale jaksi jsme dosud neměli čas. Tak si asi říkli, že
když nejde hora k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře!

Reprezentovaný oddílem žvaných skautek, obklo-
pili nás zrovna, když jsme dokončovali věž.

Bylo vítání převeliké. Zpočátku trocha oficiální,
ale brzy, zatím co stáříky Bumbrda rozmouval s je-
jich redouci, vtrhly ony do tábora, kde naši hoši v
divokém smotku uklízeli své stany, aby prý nebyla
oslada. Počíteční ostých ryekli mízel a brzy vlně
zavědlo bratrské soužití (nebo sestřisko-bratrské - já
nevím?) Končeno jsem přesvědčen, že hodní líž se
působily i hezké tráničky skautek? Nebo ne, slo-

Leónka, Liška, Kuličko atd.) Vykonaly tedy tyto
skautky takovou kontrolu tábora, že ani Bumbrolo
při ranní kontrole stonů, tolik se neproklíží!

Rozhovor byl srdečný, opravdu milý. J ony
mají tytéž potíže a starosti jako my - jak bude
dále, jak budeme přijati v nové organizaci, zda
nás pochopí, zčtyť to myslíme pozitivě, ale jsou
tam lidé, kteří mají rádi mládež, nebo jen ti dřevní-
ci, se kterých - v jejich lhostejnosti - máme strach!

Na doufáme, že i tam jsou lidé pozitivní a zapálení
pro práci jako u nás!

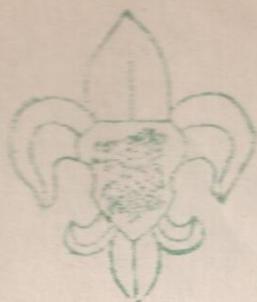
Potom se rozloučily, stiskly jsme si ruce, zornily
pokřiky a my musli slíbiti, že přijdeme!

Něbylo nutno pobízeti naše hochy k návštěvě,
dokonce až nápodně ochotně se hlásili k nově stěží

Delegace 8 oddílů a ostravských Junáků, ameb

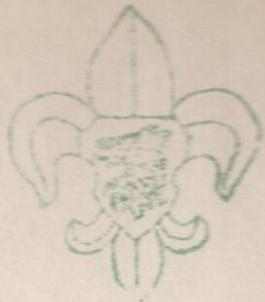
lamáci divěloh srdeci se nechali zřémit. Balonýr
ale tvrdí, že není „kašičanda planda“, nýbrž že
kalhoty má, jenom jsou nejsou vidět!

táborníci (podívejme se ¹²⁸ ₁₀₀) A tak hned přišli den
vydali se naši hoši do tábora naší věrnějších návštěvníků.
Nebylo to snadné. Nemí močnou říci, že by naše kroje
byly zrovna ve vzorném pořádku, mnohým nás ehybí-
miky jsme nedokázali obstarat všechny náležitosti ke
kroji, ne že bychom nechtěli, prostě nebyli. A tak nastalo
veliké vypájeování. Každý, kdo měl jít ehtěl byti v do-
konalém stavu, takže když naši vyslezeni odešli, částali
jsme v táboře mólém naši?

Toťto ale návštěvní dopadlo mod věšberé očekování?
„Vš, oni nejsou mastnější, i když jsou za plotem, mýchoda
jsou tam dobří, ony i kluei.“ Tak jednotklosně tvrdili
naši skautie, když se vříteli s návštěvníky.

Zajímavé je, že hlavně mlarili o těch skautkách???

To ale nebyl konec. Zakrátko po této události v odpoledních hodinách se vydávala srážka. Klidně jsme se chystali pojisti dary našo' táborové' kuchyně, když tu náhle přiletěl mezi námi ostřep a zobodl se do země. Tápěti nato sarvištělo ještě několik dalších a z houštin vedle tábora se ozvalo indiánsku' bojové' volání.

Neměškali jsme a okamžitě jsme přešli do proti-útoku. K našemu překvapení byl náš tábor téměř obklopen smetkou ulézt z ostravského tábora. Byli opravdu jako indiáni, všechno včetně pomalovány' zubní partou. Když naši hoši několik z nich zojali, přišli i ti ostatní a jeden, zřejmě řádca smetky podával nám ostřep no němž byl namotan papír.

Byla to pozvánka do jejich tábora. Vzpěti nato
přišel i vůdce smečky, mladý sympotický muž, který
se nám představil svým skautským jménem Dan.

Neřím, co to půvabi, ale někteří lidé se stávají
příteli hned, bez dlouhého seznamování. A tak se
stalo i teď. Bylo nám, jako bychom se znali již
kdosi jak dlouho. Rázem se stal Dan oblíbeným
v táboře a bylo vidět i no nám, že se mu u nás
líbí. Jen pohled na hodinky a připomenutí si svých
povinností donutilo Dana k odchodu za svými věci.

Pozloučili jsme se opravdu bratřky. Pevně jsme
že máme nové přátele. Takové vědomí je vždy příjemné!

A vlastně, že i Dan má asi stejné myšlenky?

Kopání s Pionýry.

Hned potom následovala rasantní „Bukovinská“
komba na bránu. Jen o chvilpek (asi 7m!)
vedle tyče do outu....

První setkání s Pionýry.

Dohodneme to samostatně. Vlastně ale již před tím jsme mluvili s vedoucím jejich tábora. Měli jsme na mysli, že bychom si zahráli některou terénní hru. Vedoucí pionýrského tábora ale nechtěl, říkal, že naši v jeho táboře jsou spolu jen o prázdninách, tedy, že jim chybí sebranost, a že by raději, kdybychom si zahráli s nimi lepenou. Nemá to sice obor, ve kterém bychom měli zkušenosti, ale nakonec hlavní je chuť, a tak jsme souhlasili.

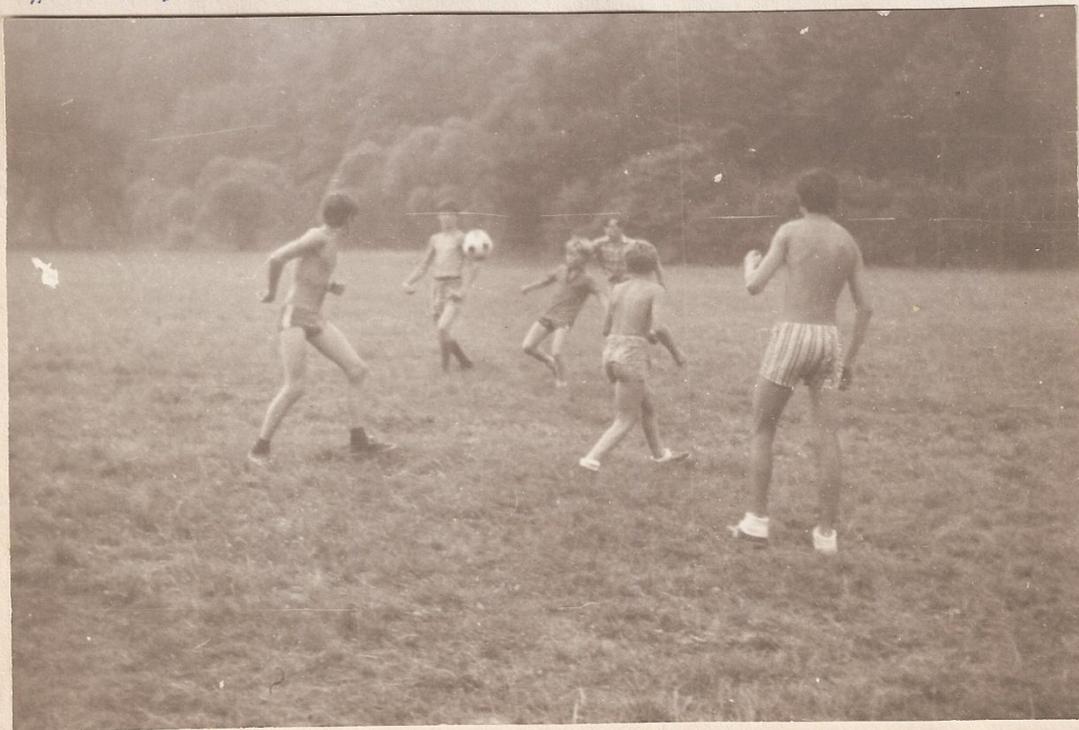
O setkání se dozvěděli i ostatní junioři a oznámili nám, že budou povzbuzovat. Zpočátku se začalo, že s setkání sejde, ale dopoledne nám přišlo. Potom, ale

„No tak přibřej! Dyk všichni to kopou jak ponocní,

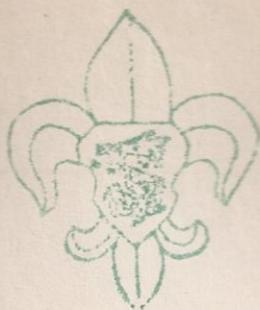

a kulička se tomu ještě směje!" zoufal si Píštěk.

„Tedy já počkám, až to bude na zemi" říkal si

Skokan "Kdyby to aspoň nebylo tak mesanyštně
kapatý!"

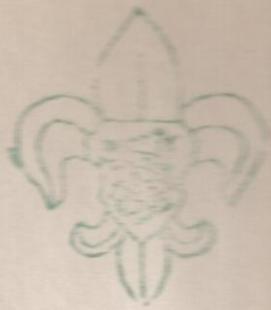

Práce jenom slunko vyšlo, a tak ve stanovenou dobu jsme se k utkání dostavili.

Hned jsme však viděli, že bude ale. Většina hochů, kteří proti nám nastoupili, byli starší než naši, a ještě k tomu některé, jak sami řekli, byli členy fotbalových klubů. Během utkání se ukázalo, že i obati našich bráček je špatně. Tráva byla mokrá po dešti, a naše tenisky na ni bezohledně klouzaly. A tak soupeř, který měl kopáčky, měl i další výhodu.

Proto i když naši skautici bojovali obětavě a ostrahou nás mohutně povzbuzovali, přes to jsme zápas prohráli.

Konečně na tom tak nezáleželo. Šlo nám o nezájemní kontaktu s pionýrským táborem a to se podařilo, a myslím, že čestná prohra není ponižující.

Když už jsme byli tam, došli jsme i k ostravskému,
jejich tábor je hned naproti a i tam jsme si zahráli
~~se~~ odbíjenou. Potom po západě jsme si společně zaspívali
a tak můžeme říci, že jsme prožili pěkné odpoledne.

Dohodli jsme se, že ostravci nás navštíví no táborečkem.
Přesný den ještě si určíme! Hlavně brzy, protože ostrav-
ští tábor končí.

Tak, takhle vidí tábor Bumbrella ze svého vládce

Tentokrát to je bez posádky, to prý vyměřla na
cholera a černí neštovice!

Prší...

Přijel Kuba...

Prší. Už od rána, enormně dnes, když jsme chtěli rozjet táborový program! Dešť nám kubkuje na plátně stanů. Najednou je tábor jaksi smutný. Chyběl mu to slunce, které až doposud nám přiblo. Nu nevadí, trochu si odpočinem... Snad nepotrvá takhle počasí dlouho. K polednímu přicházel delegace od Ostraváků, ale s tím borákem dnes nic nebude. Mraků je na celý den!

Náhle se objevuje na cestě další návštěvník.

Ale ne, to není návštěva. Je to jeden z těch, které u nás přijímáme jako sroje. Jarkův knížka Kubo - Kubo první.

A takhle vypadá ta naše osmička s věci. Opět bez

táborniku. Ti zrovna obědvají. Bumbrodle tomu
říká: Krmení dravé zvíře!

Hned jak přišel do tábora, dostal oznámení, že nám
přinesl děti. No, ten sis mohl nechat doma, kubo, jindek
ale, vitej!

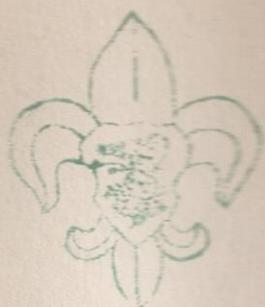
Jestli je nutné poslat Ostravčákům vzkaz, že dnes s tábo-
ráku nie nebude. Najit dobrovolníky k tomuto úkolu je
více než snadné. A proto po delším převlékání krojů,
omávneme přece byti také nějakí sekci, vyrazila delegace
která má dohodnout, jak to bude s tím ohněm.

A přeš a přeš....

A to je náš "tabulkuh". Je každý zelený, to tedy

není vidět. Ono toho není vidět více. Například když
ten brajgl ve stanech, ten je ovšem
zakryt!

Návštěvou u ostravských Jandků.

Tem dešť se asi zbláznil. Ani na chvíli neustal a je tak hustý, že chvílemi ani nevidíme stromy u řeky.

Na táborák není ani pomyslení. A tak nám ostraváci radili, abychom přišli k nim do chaty, tam že je prý útulno a sucho. Ti se mají. Jak vlastně vypadá sucho? Je to samozřejmě jediné řešení a proto ve večerních hodinách jsme se vydali drobným deštěm k jejich táboru.

Tam jsme byli uvítáni jako starí známí. Vše, jak fungovaly delegace! Kde který chlapec i oddíl je tedy znám, u direkt řízení všem důvěrní!

Jak viděti, brána jest zavřena, uzavírací "Spangatt"

volně visí. Pozorný divák si všimne i podkory,
která visí na docela malinkém hrábětu na bráně,
při zavírání se dýcinky zaklínká. Jiště ale
nikomu na hlavu nespadne. Fakticky ne, i když
někteří upadají jako praš..., ale ne !!!

Netrvalo dlouho a zábrava se rozproučila. Rozhodně
mám dost nervů. I když epizodika byl jakýsi ostych,
brzy byl překonán, konečně jsme všichni jedné krve -
vy i my - jandei!

Brzy jsme se zúčastnili i my programu, který zde
probíhal. A tak písnička stádně písnička, osvědčené výstupy,
humorné vyprávění i ruční přetřepání (rozjemená), byla
v počtu hojném. Stala se událost, kterou stádněky Bum-
brda komentoval jako ironii osudu. Osmý oddíl, který
byl znám jako nespěšci, kde zapírat písnička bylo více
obtížné, než získat 3 orlí pera, se stal známý právě
svým zpěvem!

Má na tom nesporně tři poodle náš chytrost, který
ovládá svoji kytaru již zcela suverénně. Konečně asi

již sám, protože i Lišák, Pištik, Lumča, Pinda, kde kdo
co chvíli týraji kytaru. Ale to je dobře. Když oddíl
bez zpěvu, to je jako den bez slunce!

A právě zde, na našem setkání bylo vidět, že
i v tomto oboru něco umíme. Konečně Ostraváci chvilou
měsťáři!

Ale všechno má svůj konec. V ostravském táboře je
nežím přísnejší než u nás a tak, jelikož se přibližila
večerka, bylo nutno se loučit. Zapívali jsme „Vlajku“
a potom jsme byli doprovázeni až do brány tábora, kde
jsme na všeobecné přání zpívali ještě „Ave Maria“

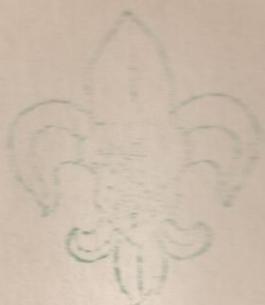
Domů jsme se vrátili v družné debatě o setkání.

Je to dobrá ektape i děvčata, i když se nám zdá, že
život v jejich táboře je no náš rkas moc „sklenkový“

Tak tedy začíná den v našem táboře. Poslední hlídka

prozoruje s věže jak slunko proráží rami mlky.
Za chvíli bude budíček, potom do šestnácti
vteřin nástup na rozevíčku. H je mi hopky-
hopky do vodičky, jinak jsme tam vhození

Prší - prší.....
Prijel Terez z osady Ontario.

Tak se nám měkdy zold, že ten sv. Petr to s tím deštěm
trochu přehoni. To už je opravdu mízení!

A tak prší, jen to tříská,
do bot teče, vítr píská.
Od nohou už skoro kašlem,
podrádo je akvóriem.

Všechno se nám z toho ovaří.
Stelem vodu, spíme v louži
Himl laudon domer wetr
misto plevek si kup svetr!
Rozmočený nám lágér,
kšichni jsme jak mokry' hadr.
Nepřestane-li to bláto,

Tak se, s odpuštěním, no to.....
Těšime se kšichni v dnehu, jak budeme hojt v suchu!

A po vykoupení honem uklidit stan! Hle to se

musí makat a mě smušnit nad „mirnojon ne-
porádkem“ jako snorna chytroš. Protože v době
krátki se oere povel: „Náslap na kontrolu stanů!“

Zatím to ale tak nevypadá! Leje dále jak i konre,
a na hojóni v suchu je možno oprávdá se jen těšit!

Jelikož většina stěnů bezodijně promoká, koně mže-
stvo zóehroně práce, aby jónne nebyli vytopeni.

V kuchyni je potopa, přes všechny pokusy ji zabře-
nit. Nad komny jsou nataženy provozy, no mže se
sušit nože šaty. Jen od spodu, shore no mže teče.

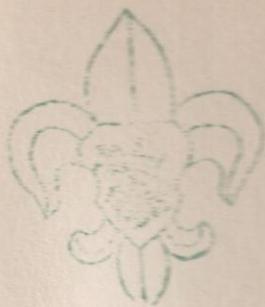
Vaření v těchto podmínkách není nic příjemného.
Na komne pádeji kopy, syři na plátech. Dřevro je
vlhké, špatně hoří. Přes to je kuchyň vyhledávcíno, neboť
je jediným místem, kde je teplo. Je smutný pohled na
tábor, zoholený ve studené, lesové mlze.

Náledu trochu porvedla množství astranských
dřevát, která se přišlo rozloučit. Ale to bylo jen chvíle,
potom opět smutek deště.

Už je to tady. Teď tedy stáť ve vzorném pořadí,

on se potom Bumpreda dojme, a nebude tak
pantičkářský. Slany máme sice „korné“ uklizeny
(che-che), ale „letecký den“ hoší vody!“

V podvečer však přišlo další návštěva, kterou vidíme rádi. Přišel Tereš z TO Ontario.

Vítání bylo velké a nenechali jsme ho ani odpočívat. **Ada** se říci, **že se mu u nás líbí!**

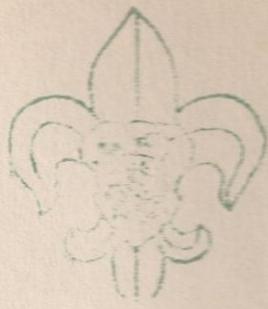
To je svým způsobem výjimečné. On - Tereš - je velmi citlivý na věc, co se nazývá **podčoustrím a mastičstvím**. Proto je v tomto smyslu pochvala od něj **ceaná**. Víme, že **chvalou neplytvá**. **A tak jsme spokojeni i on**, aby se to nepletlo, přijatili jsme ho, aby nemeskal, popod kytaru a hráč. Samozřejmě i zpíval!

Ubytovali jsme ho v lůžniče u kuchyni. V současné době je nejvyšším místem v škole. Dlouho se pak z ní ozýval do tmy spír Terešův i náš!

„Bratři Bambiřtlo, stěm „U dvou Domolců“ je při

práven k prohlídce! (Teďka jen aby si ne-
všiml toho krajglu pod postelí!) Dokonce i de-
ní rádec skobon se tráři jaksi bvozíř, prebuh!

Dešť přece jen končí....

Loučím se s Terezou

Dnes ráno, poprvé po týdnech, máme buseni
zvukem desítek kopek, dokonce ekrilami, jako by
se vyjasňovalo?

Je by sv. Petr dostal rezum?

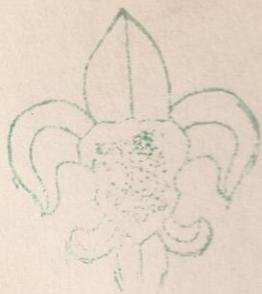
Tedí jde o to, honem sušit! Kdo ví, nemastome-li
zase dešť! Proto hned ráno po vzbore se stavi
motužný „komodský krb“ u dveří kuchničky. Potom
ještě natáheme do ní losy, a nastává velká sušená
část táborácké udřuje oheň, zbytek se dává do
práce na obnovení toho, co dešť poničil

Je toho dost. Kuchyni a kenne nutno dát do
pořádku, zbarit se olaspoň toto hlennito pláče

"Bratře Bumbrokle, stam,, u dvou kladě" —

(Kimbaje, Bumbrokle sluj rovně, i když tě na
fotoce nebude vidět!?!?) — je připraven
k prohlídce?!" (Máme to dobrý, ten bince
jsme zamaskovali, toho si nevšimne?)

v tábore tím, že ho zemošime očlucni, každý ston
limen potrebuje zparit noslaku dešti, tekor nutno
uklidit, pretože to po minulé dny byto zanedbáno.

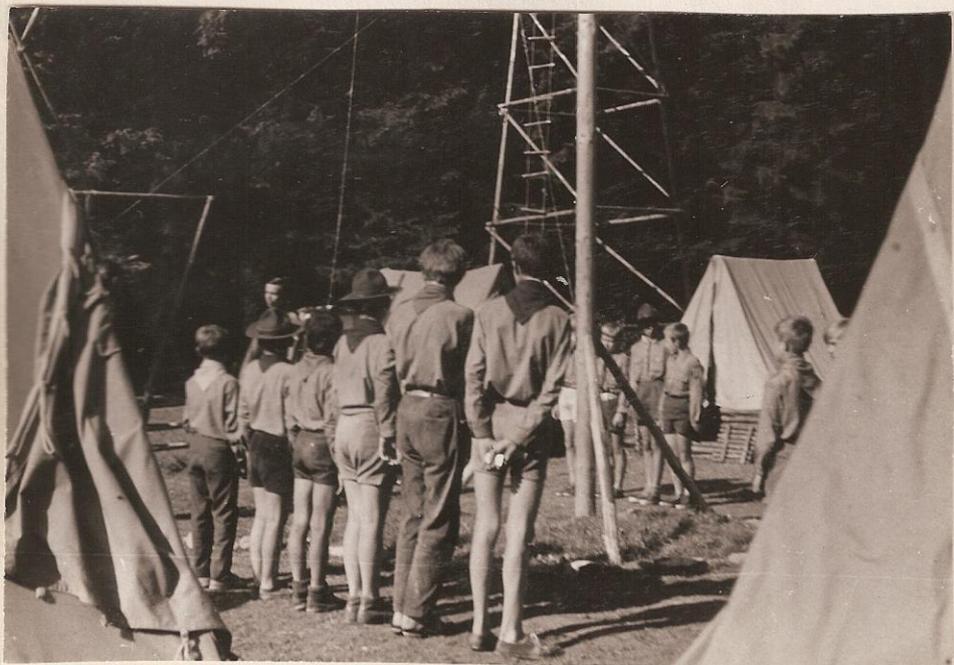
Potom zkontroleret jek dešt ponicil teborový kruh
a vše nopravit, prdeu je dešt, i když je meděle ?

Chvilemi sice ještě zopráš, ale zold se, že to
nejhorší je ze mými.

A proto ti nejednočasnější "tvrdí mužové" tábora
po skončení práce vytohuji lodě a pouští se do
dravých vln Odry. Upravdu dravých, protože ty
minulé dny udělali s mírné říčky divoký proud,
který se s hukotem volí divokými přejemi přes
balvony.

Zde mohou obžít jen ti, kteří umí dokonale

Avš je to tady? Náštap ke vrtěmí vložky a

deniima rozkazu? Růz, dva, tři... třinčet?
To je tofů? Ale už stojíme.

řidit loď a samozřejmě dokonale plevot, protože o
vyklopení - udělení se - není nouze.

V odpoledních hodinách se s námi loučí Terež.
Nebyl u nás dlouho, ale je s námi spokojen. My
také. Zbyly zde po něm písničky, které máme
řádky a které nás naučil, nebo doplnit slova,
jež jsme neznali.

A tak měřáři a komaróvští: Ahoj!, je
upřímně slíbil, že o nás povi dalšíma návštěvám
pardubím a Ontario. Doufejme, že i oni nás navštíví!

Tak ještě jednou:

Ahoj, parde!

Ahoj, Terež!

Pezor, pohov! Himboje, stojis tam, Miky, jako

rezervni sv. Jan Nepomacký no meste! No to je
dost! Plojka vetyei Jarek a Chytrous!

Konečně slunko!

Loučíme se s Danem.

Tábor motýlců?

Dnes byla budiček již opět veselý. Slunko opět
síti do stonů, a probíjí páry, které stoupoji z lesa,
mají loučky i těch stonů.

Zase je tábor veselý, i když ten, kdo jej hned
po rozkaze^{navštívil} veselý není, a veselí evěsti nemůže.

Je to Dan, vůdce ostravských věcť, který se stal
naším opravdovým přítelem, a který se přišel loučit.

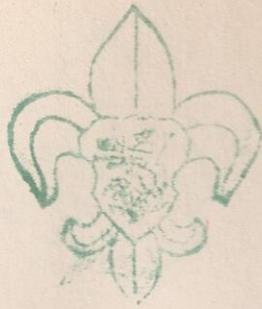
Zaredeji jsme jej k táborovému kruhu. Tady secht
se rozloučíme. Toto místo je k tomu vhodné.

Tak zde sedí 20 dní naše písničky no rozloučímou.

Pozor, k vesjce hled! A vesjka zvoena stoupe!

na stoupe. To se, ale nemusis, smi'ska, krou-
tit jako žizota na rozpólene' plotně!

Den má právo vyběřiti si ty, které chce slyšet -
jemu dnes zpíváme!

A zpíváme upřímně, polnutě, protože máme k tomu.
Protože přítelům se nepřítel' falešně? Uvidíme se ještě
někdy? Je před námi neznámá budoucnost. Budem se
asi loučit i s tím, co máme tak rádi!

Proto se při posledních slozech, když "objevují"
slzy v očích Deme, proto i nám se obroz stromě v
okoli v našich očích jaksi rozplyvá. Že to se ne-
musíme stydět, to se někdy stává i mužům.....

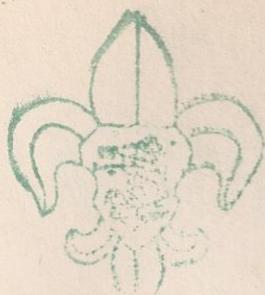
Potom ještě stisk ruky, dlouhý, tvrdý, bolestivý,
chlopeký stisk. A pak již zbývá než doprovodit
přítele k bráně.

Žal pokrčí oddílu, potom volá: "Ať žije Den!"
Ahoj, mazdra! A nedivíme se tomu, že on jen

Pohor! Táborový roztáa, eide.... Šmarje!, to zas

Kude drina! Člověk už nemoh' čas si dojít
ani na latriny! Ten Bumbrdlo toho chce!
(To volá po vepouře, ho!)

Zvolne odjíždí a že pro slzy nevíte! ne cestu!

Ahoj, pane!

Ahoj, pane, a nezapomeň na mě!

My na Tebe nezapomeneme? Ani ne to, co jsme slibovali na svou čest....

Zvolno se vracíme do tábora a každý jsme jaksí zomyšlení. To slunko jakeby pohaslo....

Ali ono svítí dál? Nesníme miti temné myšlenky, když vidíme život kolem nás, jak se probouzí po zlych, deštivých dnech? Za každým mrokem přece svítí slunce! To věci i ti nádherní, barevní motýli, kteří poletují táborem.

Skutečně mohli bychom tábor nazvat táborem motýlů! Jsou zde takřka všudy přítomni, krásní a hlavně úžasně krotcí!

První, stěněsti, dotazy! Otázky, jako kdy

budeme mezi lanošit, nebo kdy se budou
roděvat ben boný se zomítoji jako
bezpředmětne?

Rychlonožko a Kuličko se tvrdí už resignovane.

Člověk si zrykně i na síbenici?

Je to ať neuvěřitelně klidně usedají v naší největší blízkosti, oblétají nás, šipytice se jako překrásné létající drohokomy, usedají na naše ruce, ramena, do našich vlasů. Nikde jinde jsme toto ještě neviděli!

Snad vědí, nebo cítí, že jim neublížíme, že se jim obdivujeme? Snad nám chtějí ukázat křosa? Nebo nás poučit, že svět dříve byl krásný, umíme-li to vidět?!

Je to opravdu překrásné a i podivné. Proč například neusednou klidně na ruku nebo rameno ostatních, kteří procházejí kolem tábora? Od nás se nechají klidně nést i daleko.

Je to opravdu jen náhoda?

Tak si to, Vodníčku, pěkně slož, protože na osmě

čest si seměj rovně tuhle celta? A z toho
brájele se stane po. Tvé levici si nebem
příkleod, jo'?

Lodní závod „Mezi dvěma bředy“

Hra „Přepadení tábora“

Několikadenní deště způsobily, že se ta „naše“
Odra změnila s klidné, mělké říčky na porýbnou
a dosti hlubokou řeku, která s divokých pěnách
běží přes kameny.

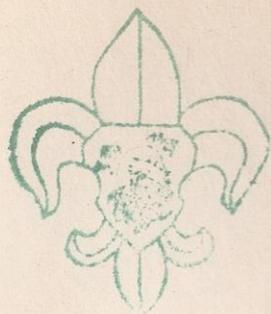
Tato okolnost nás poukudila k tomu, že jsme
se rozhodli trochu riskovat zdraví kasti a vůbec si
žiti trochu nebezpečně. Přesto, že starostlivý Bunkra-
la trval obarami, lid táborový trval na svém přání,
které znělo: „My chceme závodz lodí!“

Marně bylo vysvětlování, že zádné lodě omí
nemáme, protože to co máme nejsou lodě, ale káčobky,
we bylo slabé, proti vůli lidu a tak „předem“ tábor
povolilo (co ma taky zpýralo?)

Lumělk, alias Piškotek pozoruje, co by

služba u prádny dění v táboře.
To by ale neměl, himbojs, co kdyby nás zotím
přepadli upíři?
H. z. z.

Jsme učily dražiny své „závodní mistře“, vypracovaly taktické plány na zdolání úky i soupeře a pak to vypuklo.

Závod se jel mezi brodem, který je asi 200 m nad táborem a druhým brodem, poblíž tábora vratimovských Janůků.

Otud tedy název: „Závod mezi dvěma brody“

Mezi těmito místy je asi 1 1/2 km značně divavé řeky, její divavost dostě ještě zvýšily. Rozhodně nebylo snadné jeti v našich gumových lodičkách po těchto peřejích a tím kůže, že to bylo o závod, a nebyl čas na vyhlášení se nebezpečným místům!

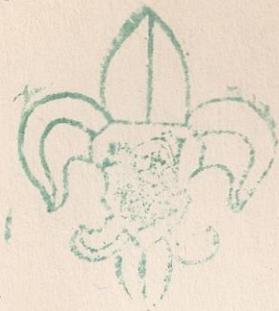
Proto jsme se ani nedivili vratimovským, ani ostravským Janůkům o Pionýrům, že pozorně a značně obdivně závodem přihlíželi.

Bylo to moc divat!

Tak prosím, Česilkei merodi emi težke' zroněni, aby mohle

plnit spolu s Pištikem službu vedoucí. Fud a Lumča
je povzbuzují k většímu výkonu.
(Jdu o to, že mají žízn!)

Hoši nejen, že se přejezí neryhlybali, dokonce do nich lodě zdměrně mordovali. V těchto místech byl proud nejrychlejší a jědo tedy, i když nebezpečně bylo o to rychlejší.

Když se nad přejezí setkaly dvě lodě, zůležlo potom no odvoz, kdo se dostal dopředu.

Nu a trochu zůradníkami rozhodně nebylo!

O dramotické okomžiky nebylo moudr! Někdy přímoctě proud lodě ke kormenu, jindy se v přejezí převrlo. Lišok dokonce rostl jednu veduchovou komoru o zůrad dokoněit no nepál potopené lodě.

Nášfesti díky pohotovosti zůradníka a i velikému Mamituovi, vše dobře dopadlo a kromě několika odřevim jiných obětí nebylo.

Zůrad se všeobecně libje a jak vítěz.....
tak i ostotni byli spokojeni

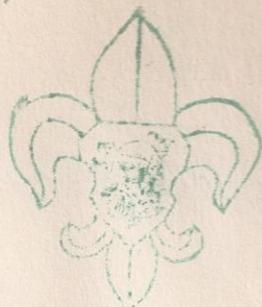

Jelikož se nám blíží boj o „ostrov pokledů“ rozhodlo táborové vedení učiloti zkušenými hráči „Přepadení tábora“, aby hlavně nováčkové se seznámili s taktikou brešiích her.

Y v této hře byly konány skutky neohroženosti velké! Nováčkové byli poněkud vyvedeni z míry, když se stávali opětmi rychlých a zkušených veteránů tábora, kteří se samotářsky vydávali na lov a mezi neakášenými nováčky čívali úplně masakry.

Konečně o nás v této hře šlo! Hlavně, aby nováčkové získali zkušenosti, trochu se „otrkali“ v těchto bojových podmínkách.

A k tomu měli možnost více než dost!

3 orlí pera -

Osamělost.

Oddělec

Janůvko zkouška tří orlích per - hled - mlčení - osamělost je v našem oddělu velmi oblíbeno, hodně hochů se o ni pokouší.

Ti, kteří ji již splnili, jsou ostotnímiť tojse obdivovní e každý si jich ceení. Proto snad oni jediný hoch v táboře nebyl, aby po orlích perech metažie?

Alle ti, kteří se pokoušeli, poznali, že není snadné je získat?

Poměrně nejnějnější je orlí pero hlodu. Zde vato říci, že ani jeden se nezadol, pší jeho získování. Dokonce některé „slí jazyky“ urdili, že když verš některé družiny, většine

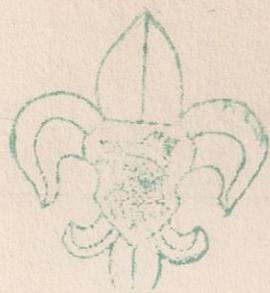
Ale lidi, mehoukejte se na Pitu tak s potra! Nohodou!

On, když si trochu povyskočil... Nakupěl službu
mástarpuje a Skolken tvrdí, že když bude třeba, přibene

toho nejmenšího do betonu. A ty se, Pistiku, moc
memofakaj, spadne Ti klobouk?
(Stejně není Tvůj, he?)

tábore loví orlí pero hlodu!

Nevěříme však „táborovým drbám“ a dríme se jen fakta historicky doložených?

Orlí pero mlčení je těžké. Mnoho hachů nedokázalo napoprvé je získat, a byli nuceni pokus opakovat. Chodili potom po táboře podobní egyptským muamiim tajemně mlčíc a v ruce třímali tučky a papírky, kam psali to, co chtěli vyslovit?

Při dohodování s ostatními používali většinou ruce a nohy a jejich vinou vypadal tábor někdy jako schůze důvěrně zhorých němých?

Ten, kdo dokázal dostat se přes nástrehy obou skoušek, odcházel pak na skoušku třetí-osomělost.

Že ani to není lehké, ba se dovede býti

někdy i značně dramatičtě, pozmocí hošů na
letešním táboře v míře dokonale!

Jelikož počesí se umoudřelo a blíž se nám,
slibový táborík, kde se předvoji i ovčí pera,
rozhodla se šastice hošů i naše sestřičko Magda,
že půjdou na osmiletost.

Netušili nikdo, jak dramatičtě bude tato
pero!

Již nástup nehořečů, hošů i Magdy o Rodky,
která též se pro zkoušku rozhodla, byl poznamenán
sv. Petrem, který si uvědomil, že jim osmiletost neusn-
ní

Temné hvězdy, mrazy a oběťný blesk, to vše
ukozovalo na bouřku. Přesto žádný neprojevilo touhu,
byti raději v táboře.

Jen občas se obrátily oči k obloze, když nějaký

zvláště silný blesk ozdobí tábor.

Poslední stisk ruky, přímí šťastného laru a již se ushodceí o orlí pero samoty rozestí.

Všichni, co zůstali v táboře, drželi polee, ale brzy jsme viděli, že nejpravděpodobněji bude rozhodnutí pro návrat!

Bouřka, která se blížila, byla opravdu silná. To co se spustilo s mraků, to nebyl dést, ale úplná potopa! Ze těchto okolností býti samotni v lese, to nebylo již zkonstko, to bylo nepopceění! A tak se počali hoši roacet. „Tom renka, to je peklo,“ řekl Kulička, a to je hoch jemně se odvrho a silně více nedó upřít!

Vřítlo se i Redko, Vodník, všichni promocemí.
„Zastihlo nás to dříve, než jsme se mohli utáborit,“
tak mluvíi navrátilei. Rozhodli se vzamně!

Tak takhle se pracuje při kuchyni ?

A chytrouš tvrdí, že tak dělá stěle,
a nejen před fotoaparátem ?

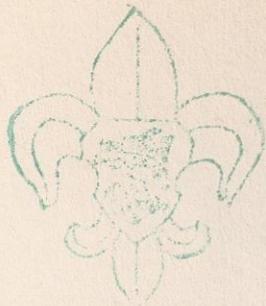

Přesto ale venku dosud zůstalo Mogdo a Chytrouš
, Čerilkem.

Čekali jsme dlouho, ale ani se nerozšli. Hlavami
nám téžli starosti. V duchu jsme byli s nimi, tam
kdesi v lesích a skaldách, ve smru a dešti. Viděli
jsme, že pravděpodobně moláci úkryt. Chytrouš o tom
dokonce mluvil, že si našel dobré místo na osamělost,
že oni dešť mu nebude vadit, ale přesto...

Noe minule a příští den byl teplý a jasný.
V odpoledních hodinách se v táboře objevilo Mogdo.
Tomu se říkalo smálo smálovec! Noe stěšně přetáhla,
léměni celý den, a krátce před konec bylo viděno
mohadnjon náletníkem!

V boji o osamělost zůstává jen Chytrouš a Čerilko.
A to se již blíží večer. Jelikož mrazy opět pokrýly
oblohu, rozhodli jsme se, že táborák odložíme na příští

den. Zopólieli jame jen krb před kúlnítkou a
při něm jame věděli no oba hochy.

Věděli jame, že se musí' končou ekrili' vrátit,
protože eás jíz jim uplyne o zkoněku moji' splnění.
Skatečnē brzy přijel česíčko. Pogotulavoli jame ma k
úspěchu. O Chytrověovi nevěděl.

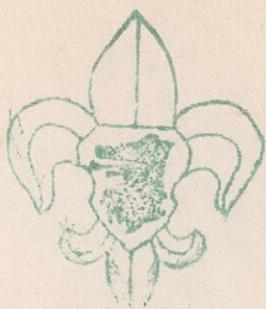
To jame jíz ehopoli, že s Chytrověkem je eže?
Děvno jíz se měl vrátit, moe jíz pokročile. Ale
vsade kolem jen tmo o ticho.

Uvážovoli jame o záchroni' výpravě, ale bylo velmi
těžké určit směr. Nikdo nevěděl přesně, kom Chytrově
šel?

Nebylo nám lehké?

Věděli jame, že Chytrově je hoch spolekhu' o přestup', eže
upřisěl-li věas, má to své důvody.

Kolem olně žil tlamený' horor. Každý naslechoe,

zda nevyšší volám.

Potom máhle, ani jme tomu sprádku naučili, mly-
seli jme piskómí morskorky?

Iměto zedky, slově. Bylo rušení subotem rielj,
Ale ano, je to morská morskorka? A je to náš chytros?
Je v nouzi, zabloudil. Ale ano morsk, viže má bratry-
Janóky? Vi, či má pomocou.

Odpovídáme mu piskómím. Tedy e čírky morskou
abecedy letí temnou moří. Nesou radu, pomoc?

Potom již slyšíme volání. Je to naproti, přes řeku.

Karujeme chytrosá, aby našel ke skalám nad řekou?
Tam je to nadsypění i ve dne. Světlo boterek osvětluji
skály. A potom již našeho ^(chytrosá) (skautika) vidíme.

Kubo obitová se vrhá do řeky o přerodí nám chytros-
ské do tábore. Tiskneme mu ruce. Vidíme, že přestál
zlou ehvili. Ale vše je zase dobré. J mezi námi
Vida jak je dobré enít morskorku?

Takhle pry pospícho' Magda, aby stihle udělat pro

tábor svéjma. Ta kulička, to je pry' mýdlo
jak nakrmit 27 hladovýh skoutiků ze 10kčs
denně.

Některá zle' jazyky turdi, že pry' pospícho'
jinom, kousek dale' je tokový domeček...

Ale k čemu pak ta kulička z??

Ostrov pokledu - přechod řeky.

Slibový táborák.

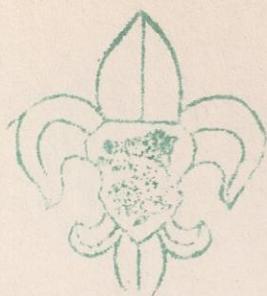
Jelikož čas nastojí a tábor, buhužel, nem' věčný,
musíme si pospíšet, abychom splnili všechny úkoly,
které na nás čekají v boji ostrova pokledu.

Klasiku je máme asi pět dní zpozdění, zaviněné
„Petrem a jeho desítkami zúčastněnými“.

A tak jako první rydla se druhina Bobru má
můj táborový úkol ostrova pokledu.

Abyl to úkol těžký - přechod řeky.

„Zde, bráskové, jste na břehu divoké a silné
řeky, kterou musíte přejít suchou nohou do
dva hodin od této chvíle. Lodi použít nesmíte,
jinak se váš fantazie a ekvádence mere neklodou!“

A poemali, Bobřieci, že je to úkol těžký, a že ani tak dobře sehoná družina, jako jsou oni, to nebude mítí lehké.

Podarilo se jim sice dostat no druhý břeh Bukentře, který využil náhody v podobě nůhlední kůsky, ale co dále.

Pokoušeli se postavit vor, přehodit lono, vše marně.

Ani zadrželi snohu vráti, který prošel, proklínal, zapřísahel, vtekel se, nepomohlo.

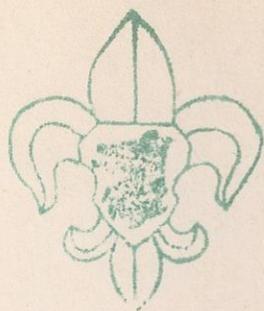
A tak museli Bobři po dvou hodinách kapitulovat.

Ani konderi no tom nebyli lépe a teprve stopovní člupři částečně úkol splnili.

Není lehký ústrov poklodu!

A další, stejné obtížné, úkoly čekají...

Současné probíhají přípravy no téborák. Byl již tolikrát odložen, že je to on do sebe rolojei' e proto tedy dnes více bude!

Před zahojením táboru se sešlo oddílové rodo.
A nebylo to schůzka, při které by se zentovalo!
Tiše, velmi tiše mluvil Bamberka. A bylo to slovo
lorda. Není ještě vše dokonale v našem oddílu.
Ještě je mezi námi nekdoz, lehkomyšlnost, nejundaké
chovom, sebectví a lž. Jisti ne všichni jsou vinni?
Je to většino hochů, kteří již žijí životem junůk.
Ale i ta menšima nutno to naučit! Ji ty hochy, kte-
ří již jsou junůky, ale kteří ne to někdy zapomenou,
lžeba v zápolu hoy, nebo při službě podlehnou
lenosti, nebo i v nejlepší vůli po dokonlosti družiny,
zapomenou, že družino je částí oddílu!

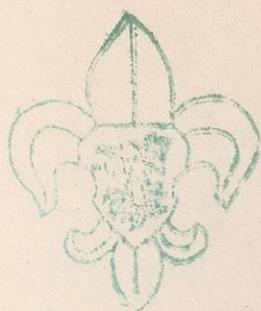
Víme, že to není zlá vůle, že člověk chybuje
někdy i když chce to nejapší. Ale aby emi ty to
nedostotky nekořily to krásu, co v oddíle přežíváme,
proto bylo zvoleno oddílové rodo.

Když se to všechno semleho, vrazí se do toho zovroje

osolí, opepří, potom uváří a osladí, polije
jahodovým sirupem a obloží cibulkou - může
z toho být buďte oběd - nebo

Buře!

Zítro, po táboráka jdete chlapei s družinami ven
z táboře. Jdete o přemýšlejte o tom, co jsem vám
řekl. Víte, že mŕprovo nebude předem? Víte, že od
vás ehei smotivam toho, čeho je hoch sehopen?
Ale jste přece junáci! ???

A potom vplol mŕ první táborák mo
litošním mošam pobytu.

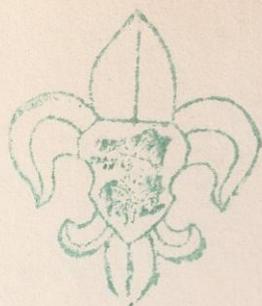
Bye slavnostní o oprudu healy. Jak se
lišil od toho lošského jmného táboráka, vepomínáte
vy, bratřie, kteří jte byli sloni s námi? ?

To ani srovnati nelze!

Je vidět, že jsme užli jŕ emojŕ kus cestj?

A potom znile slove slibu nošich moričku. Slove,
zastúno vrušémim slavnostní ehvle, velikosti o oprudo-
vosti velikého junáckého slibu?

Šťastno stezka životem, bratřie!

A již přistávají hoši, kteří získali 3 orlí pere.
Joni slovně a hrdě, protože dokázali to, co
chtěli jiných hochů nedokázat. Vědi, kolik odříká-
ní, vále a sebeopření tato péra stojí?

Jsou orlí, proto se tak těžko získávají?

A již emí kytang a epév. J to je u něčeho otine
nové. Opit jsou hlava u pamínky na leňský tábore.
Tom jsme o tom snili?

Letos jsme tyto svůj uskatčeníci?

Není nosí vinou, že byl táborák krátek. Veliký
Memitou ani ten dnešní věem nám nedopřel noplno
prožit.

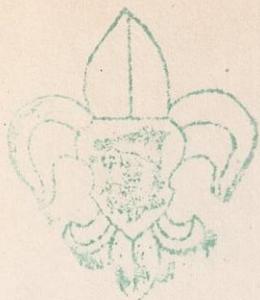
A tak u kůlničce, kam jsme se před kourkou
ukryli zaspívali jsme si ty písničky, které jsme
chtěli zpívat u otine

V tom nám ani Memitou zbránit nemohl?

No mekoukej, chytroši, já vim, že Ti to připadá!

možná divně, ale je to vědomé oběť! Jestli chceš, děm Ti i stroji peníze, ať máš, to se ani nedívám, ale vědomé bych Ti dal, co moudrilo člověk pro službu no brně 2!

Tábor osirel...

Príjel br. lit, jako kontrola
strediska

Dnes ráno, hned po snídani a nástupu se
naplánilo rozhodnutí věčnejší oddílové rady.

Rádeové se svými družinami odešli z tábora
20 svými, družinovými eiti. Moji oto volno až
do půlnoci.

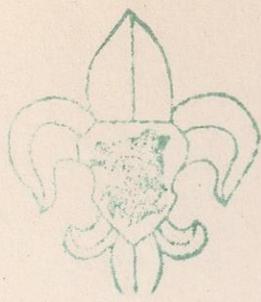
Y ti nejmenší - slášte odešlo se semovostem.

A tak zůstal tábor prázdný, jen s Bumbrolem
a Fredem, který nemůže ještě mnoho chodit pro
zranění, které utrpěl před odjezdem.

Je to podivný pohled na tábor, kde vše zmlklo,
kde již není smích a epův. Působil to až tichost.

He nezaholíme, přičeme tuto kroniku, konečně je
no mi více času.

A vzpomínáme na naše bratříky.

Potom zohuei' motor na lesni cestě a do tábora
prijíždí žlutá Felicie.

Je to br. Vít, který se přijel podívat, a jeme-
li o proudu podle záznamů Janůvých.

Učiteli jsme ho srdečně, jen máš mrazilo, že
přijel do pravidelného tábora. Řekl nám, že máš
hechy potkal na símei, že o něm ví.

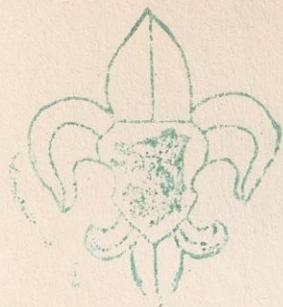
Potom si prohlídli tábor a bylo vidět, že to
nemá prohlídka povrchní. Je skoutem a ví, co
a jak má být.

Pochvilil tábor, vše i bratru. Velmi se mu líbily
táborový kruh. V umístění tábora a jeho okolí bylo
jim sekvěně o proudu velmi dobře.

Y chybí máš, pochopitelně, i my o nich více.

O těch bude mluvit až zítra, při nástupu.

Přespi a nás, o tak si postaral ston a potom

se vydal do okolí.

Poradili jsme mu, kde rostou houby a jahody.

Stejně toho ale moc nepřinesl.

Potom se vrátili večer a stopaři. Tak jsme
seděli v kuchyni a potom u Jarka ve stoně a
čas jen lital v družině z bobů a deště.

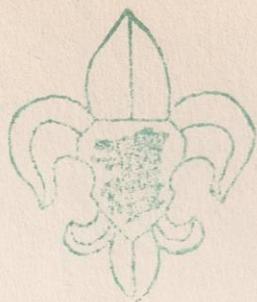
Již za tmy se vrátili Bobři a přesně o 12h
přišli Kondři, kteří přinesli totém z campu
na Podbrodi.

Museli se hodně modřit. Je to kus cesty a
totém nebyl lehký.

Díky Kondři!

Ještě dlouho jsme potom s Vitem Spolčeni
debatovali o cedělu, o tom, co nás čeká a jak
se s tím vypořádáme.

Dobrou vůli máme o to je heorní!

Ostrov pokladů : Nápoj pro nemocného,

V palbě nepřítele.

Ke ranním nástupu zjednotil bratři náš tábor.

A jak býval zvykem u Janů, mluvil upřímně.
Chválil i vytýkal. Líbil se mu tábor, jeho starby
kuchyně, oza, bráno, stádr, táborový kruh. Líbilo se
mu i chorými a vystupování mladých hochů.

Nelíbil se mu nepořádek ve stanech, v kuchyni
a v okolí tábora. Jak sám řekl, tyto, více méně
anarchické, které je možno napravit během 12 hodin
kazi vzhled a dojem, který tábor dává. Kdyby jich
nebylo, byl by tábor učen jako nejlepší na ekrese.

Škoda?

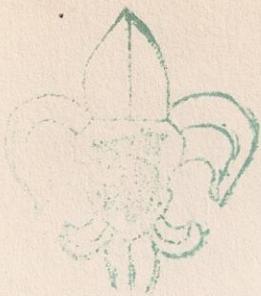
Hoši sice ihned vše napravili, ale bodiky již
byly stráženy. Na sie, to je pro přístě?

Jinak byl spokojen s programem a na rozloučení

Prosím, to je po obědi, a tedy jedino' dělat, když

člověk nemusí nic dělat. Ono se říká: „Po dobrém
obědi si lehnout, po špatném se sami vechnout!“
A my se ještě trochu vrátíme, tak to byl oběd
asi tajn &

snás stejně pochválil. J tak je to při nejlepší tábore,
který letos viděl. Dokonce o táborovém kruhu prohlásil,
že je lepší nežli byl v LS. A to je velká pochvala!

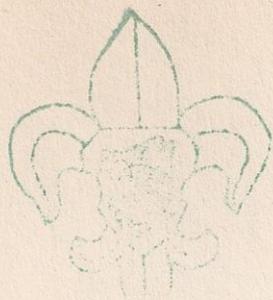
Po jeho odjezdu začal opět denní program -
Ostrov pokladů.

Uvařit mopej pro nemocného znameňá udělat v
době co nejkratší dobrý čaj.

Po zkušenostech z minule měl Bumbrolo názor,
že bude-li hotov za 34h, bude to dobrý výkon. Ale
hned družina Bobrů jej udělala za necelých 20 minut.
Řekli jsme si, že to bude asi rekord. Když pak
i Kondorů nebyli lepší, povolali jsme, že i v tomto
oboru jsme udělali pokrok.

Korunu všemu nasadili Stopoři, kteří to udělali
za 16 minut.

Tak prosím - potom, že jsme zleďáci! To už je

dobrý výkon i no svojskú závod!

Na, ale boj pokračuje a tak sa družiny dostaly do „Palby nepriateľa“.

Víme z mnohých filmov, že je to úplná anarchia. Nepriateľ podľa nás sme samozrejme nepriateľmi. Tak to vo filmoch býva?

Že je skutočnosť iná poznali hoši na vlastnej kúži a v plnej sile!

Členové družín mali zo škôl strieľať vzduchovkami na teré, ktorý bol pojen druhými dvoma družinami, ktoré strieľa odstrielovali šiškami.

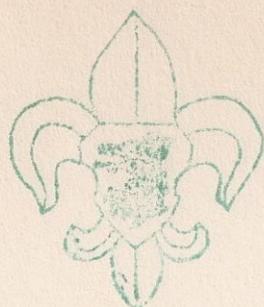
A tady poznali chlapi, jako odvaha a sebezáchova je potřebná k tomu, aby si člověk lehl k jídelní nomíně na teré a vystřelil, když je v blízkosti sóm teréem palby šišek druhých družin.

Mnohý ještě dřív, nežli se dostal ke střelbě, byl

Táborový Prior, aneb ston, u dvou šmelinců "

To člení morin, to je jen kamufláž, do nich
bude Kabička a Vodník balit svoje šmelinky
a vydělovat ne chudých tábornicích „kravé
krejčovky“

Sam bolestivě zasažen často i několika šípky.

A to není pohrození, o tom ještě více slovo, které po skončení hry hoši prováděli a i během hry bylo vidět ráhóní a přemohóní vůle, aby si chloupci z poměrného bezpečí lehli do polky, kde rovněž bylo dříve, než si česáček uvědomil.

Tak teď už se budeme na ty filmy dívat trochu jinak.

Ono to vůbec není tak jednoduché!

V tomto boji zvířáci Bobři před Stopaři okondory.

Ale každý zvířecí mod strochem z bolesti?

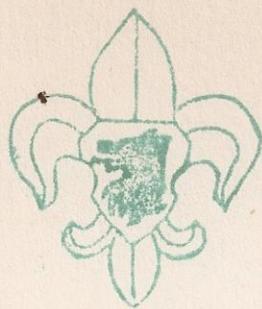
A to byl úcil?

Rychlomostka s čaríčkem dávárají chatný přívě-

vek do naší vymykající táborevé kuchyně
(Je tady nějak, že Skokanová lekárna bude
sít pohotovost? Konečně, kdyby pár lidí
umřelo, estotam by si mohli přilepsit, ne?)

Jo, ale z čeho seplotíme
rakve? He??

Návštěva v tábore

Táborák u takytáborníka

Dostali jsme nové sousedy. Jsou jimi tzv. tromperé,
ale dle našeho mínění spíše takytromperé nebo taky-
táborníci.

Již od poledne děloji příprava na táborák. Poko-
eeli již celou spoustu stromů, přičemž to byl pořádný
ohně.

To tedy bude? Bude to dělat dojem, že horí les?

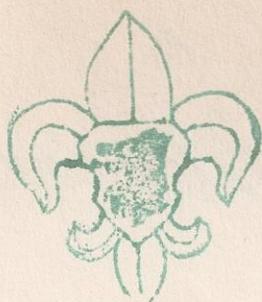
Dovolili se, mchou-li udělat hromádku na našem kruhu.

Dovolili jsme jim to, protože kdyby ne, zaneřádili by
eeli to hezké místo zbytky po jejich ohni.

Ze to nás pozvali k táboráku

Oni tomu tak říkali?

Nebyli jsme příliš nadšeni jejich pozváním,
ale samorost se tuze přimlouval. Konečně, uvidíme,

mečino, že nebudou tak špatní, jak se zdá.

Sami víme, jak to nikdy klame!

Aby bylo návštěv více, přijela no silnějším stroji
2a. Pionýr Lisáková maminka.

A budíž řečeno, že se uváděly výborně!

Bez dlouhých okolků se ujelo kuchyně a zavedlo
tam takový fofr, že se hoši těšili jako děti. Ku padivce
jim to ani nevědělo, že jindy by se asi bouřili!

Zato večere byla opravdu výborná!

Hned potom se ujelo, tato agiti maminka, našich
vláct. Většinou si jí všichni velmi oblíbili.

A budíž řečeno, že hry s vlácty se zúčastnili i
starší tábormiči, a docela se jim to líbilo.

Ejhle, koule ženy z.PČ

Spíše si však myslíme, že to je skutečně srdečný

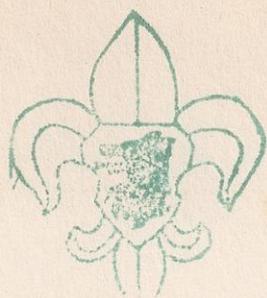
Tak jsem si myslel, že si v lodičce hezky počtu

napínarou kmlěku, ale vidím že lid táborev'
je krutý' e nedopřije mē tu lehodu. No vidíte,

mē mē nepodli. Kdepok, lidi jsou zli' !!!

a přátelský přístup k našim hochům, o kterých prohle-
dla, že se jí velmi líbí. Je zejména, že lidé, kteří mo-
jí rodi měděž, si k ní vždycky dovedou mojit přístup,
a jsou jí oblibeni!

Když se počalo jedit, byli jsme ještě jednou, otci-
ně porovnáni k teborůka.

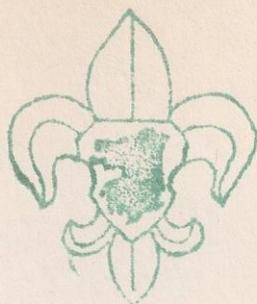
Jelikož pořadatelé byli oni, my jsme se jím do
toho nepateli. Tak byl ohně rozdělen více méně jako
kuchyňský.

Plamen brzy vyhořel vzhůra a nás zahnal dolebo
do kruh, protože tam našlo horším vydržet.

Vím, že trampské táboráky milují většinou velmi
pěknou úroveň, že jsou při nich slyšet námi tak
oblíbené krásné písničky.

Y tito teborníci měli kytary.

Čekali jsme, i když začítel ze nás nestal

Víme, že jsme-li hosty u ohně, čekáme s vlastním programem, až nás hostitel vyve. To má sebe obvykle nemuchů dleaho čekat.

Když se ale dleaho nic nedělo, počali jsme hrát a zpívat sami.

Tak to bylo opočně. Teprve potom začeli zpívat oni. Bohužel to nebyl zpěv, no jaký jsme slyšeli, jaký máme rádi. Písničky, které oni zpívali se hodí možná do sálu, ale ne k ohni!

Tak jsme byli zklamaní, ale ne překvapení, protože esí podobného jsme očekali.

To totiž nejsou trampové, jak je známe? To jsou včelníci, kteří si tak jen říkají. Mimo to jsme si všimli že občas chodí k prámu stonu (animochelem našemu, vlastně ani neměli?) a tam popíjejí

A to k ohni vůbec nepotří!!!

Tak jsme se s nimi rozloučili resp. sáním „Vložky“

Noční události

Tento zápis píšeme neradi!

Dominikovi jsme se, že rozloučením vše skončí, že
lito hoši pochopí, že se nám mezi nimi nelíbí? Ne-
chceme nikomu uvěřet naší způsob života, ale takí
nechceme, aby jiní uvěřeli nám svoje životní
způsob.

Bokužel, jsme se myšlivi!

Hned, krátce po našem odchodu, přišli tito
laktromperé do tábora, ke stěna děvčot. Nebylo
dosud nutné zaséknout, naše děvčote jim dala jasné
no vědomí, že jsou skautky a ne takové dívky, o jeke
oni stojí?

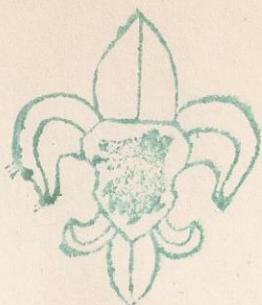
Odesli...

Jelikož jsme vědili, že s nimi zůstane Semerost,
dominikovi jsme se, že se rozumějí, a že bude klid.

Vohmi krutejeh táborovýeh klómi.

Já vim, že to je, šme', ale copak zo to mážu, že nejsou jiné fotky?

Bohužel, skutečnost bylo jiné.

V noci byl hlídkou probuzen Bumberdo. Hlídko
mu ohlásilo, že Semerost spolu s trompy přišel opily
do tábora, hlídka vyběhne a potom, že ukrade
Marientka (naše Jane 250!) a odjel se ní pryč v
táboře.

Hlášení hlídky probudilo i Lisákovu mamku, která
ihned ochotně počala pomáhat.

Nevěděli jsme, kam až Semerost dojel, nemohlo
to ale být daleko. Tak jsme ho hledali se větším
jejího Pionýro.

Nebyl daleko!

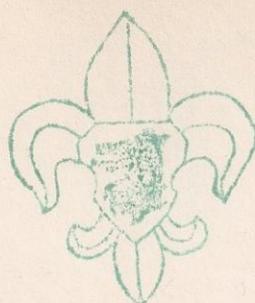
Jeho i motorka jsme našli asi 300m od tábora.
V lese. Ležel, úplně opilý vedle přerážené Marientky
To už dosto veškerá trpělivost.

Přivedli jsme ho k vědomí způsobem velmi tradičním

Svatá brána otevřená! Provoz s věží je napnu-

tý a dvora zvednuta. Tedy, nebude-li se
hlídka na věži zlobit, mohou skautici, kteří
se vracejí do táboru projít. Když bude, tak
jim ta „štangeička“ pustí na hlavu a bude
o pár praštinjeh víe! (Ale ono je hodno')

i když to nebylo moším zvykem. Ale někdy bývá pár
faek lepší nežli křivindě ?

Tam totiž anešni moei mišre ?

Do tábora zpět již semesebou nemohu. At jde spít
tam, kam se svým jedním z období ? a nás pro
něj není místo ?

Zbytek moei byl již klid

Přísti den Semerost již do tábora přivle jen pro
svoje věci.

Večer si ho jeho otec odvezl.

Škoda ?

Je to snad náš osud, že na každém táboře
musíme psát tokový zázpis ? Kdo to bylo uče,
kteří kradlo. Letos zůstapce vedoucího.

Proč musí vždycky někdo ukazit náš těžký život ?

Vždycky musí se němi přijít to, před čím odcho-
etme sem, do krásné, eisté přírody ?

Motorý v tábore

Přípel Tatalda

Vlivem předstílení udělosti mládeže v tábore poklesla
a jen zvolna se dostává opět do normálního chodu.
Postaralo se o to i Liščíková matka, která bylo nuceno odjet
domů vlakem, neboť svého „civě ocelového“ - Pionýra, má
zanechala v tábore k používání.

Byli jsme tomu rádi, neboť Marienka vlivem samo-
rostora řídění bylo ve stavu značně zkroušením.

A tak „Pineek“ se stal zdrojem užítka i radosti
zejména Liščíkovi, ale i ostatním členům tábora. Vyžádal
si menší oprava a potom sloužil věrně.

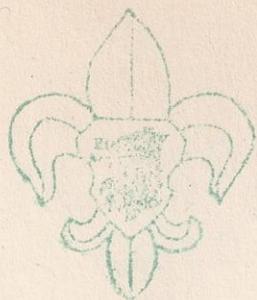
Dokonce i Marienke, vyčistěno ehtopei (je to atměne
zo věrnou službu nebo touha po jřádění no ml ?) a oprava
(spojka) přešlo opět sloužit k užítku i radosti.

Tak jsme se stali mládeží „motoskouty“

Podvečerní idylka u jídelny. Ten peklostroj

který je o ni opřem, to je Lisůlku "Pincek".
Je to obojí, mini - minijidelno e minimotorka

Odpoludne, když jsme s napětím čekali na noviny
Líško a Jarka, kteří jeli na „Pineku“ na nákup a dlou-
ho se nerozeli, přijel do tábora Tatálda, takto
v civilu Jarkav otec a náš velký přítel.

Přijel na kole, což je pěkný výkon.

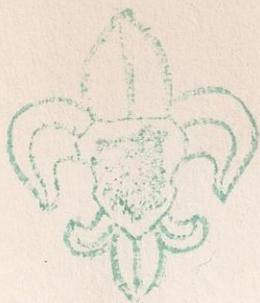
Řekli nám, že hoši „Pineko“ teď, že mají třeba
obov. A že bude v táboře až do konce!

To jsme velmi rádi slyšeli!

Zpočátku byl trochu nervózní, než se seznámil s
okolkem. Potom ale došel zopod do našeho
života a velmi hezky se s námi žil.

Jon je člověk, který rozumí a má rád mládež!
To se ihned pozná. Škoda, že s námi nebyl již dříve!

Tak ať se Ti mezi námi líbí, Tatáldo. Ty už se
nám líbíš teď! Hoši si Te již oblíbili a věří, že
Te neklamou!

Vpoua v tábore

Indiánské přeodeni dostavníku.

Bylo to vlastně opoěně. V okolí tábore matděl
trampské osada s Nového Jičina trampský omotěský
film - western.

Jsou mo to velmi pěkně připravení.

Jezdí mo několikrát koních a mají dokonce i starý
"Texaský" dostavník. Semí jsou obléčení ale zpráveba
amerických cowboyů a velmi jim to sluší.

Je pochopitelné, že toto sousedství nedalo spet
naším vláděkým indiánům?

A tak se dočkali tito trampové indiánské pře-
odeni, vedeného naším Prfou.

Vlekové se vóleěně pomolovali a s motuťatým
vóleěným řerem dostavník přeodli

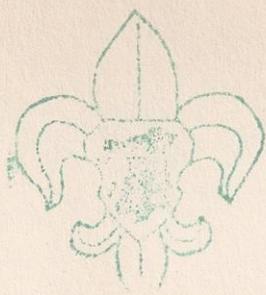
No pravím, s tím asi trampský filmový scénér
nepočítal?

Hele, Vráto, se p̄rdmí tábor skončí, co říkáš,

necháme se „blejsknout“? Jsme přece fotogeničtí
skoutci a budem v kronice. Dva táborovní delegáti
(moem poděsti) v posici „přistavních poručků“.

(Promiň Pinda a Vráto, že jste nekrivo, ona se
mi ta fotka hleš? Bambrolo)

Natno riel, že trampové se mojeada sice jen prý
etězi, ale přece jen ubrdnili.

Naše indiány odzbrojili o trochu vymdchali více

Ale bry si je velmi oblíbili o tak nastala prvé
cowboysko - indiánská družba.

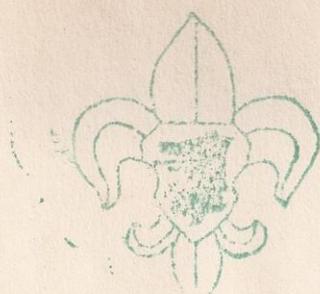
Hoši si i no kamsk zepzdili.

Potom přišli tito velmi sympatičtí trampové do
tábora. Líbil se jim a my jsme pozvali, že jednoho
z nich známé z Irenčeny.

Slibili, že přijdou znova a že si společně zocni-
vome a zohrejeme. ||

Už teď se těšíme!

Avšak toto indiánské dobrodružství mělo potom
jisti pokračování v táboře. Hoši byli zaujati
všechnou věšni a tak užer no to, vypukle v táboře
vzpoure proti „kratému vůdci“

Tábor se ihned rozdělil na povstalec (většina)
a vědmi obránci (jen hrstka)

Přesto, že Bumbardo energicky hojil své sídlo
(vědeck), změnil se tento zohy v trosky. Ubohý
Tatáldo jen smutně přihlížel, jak se jeho pevnost
přistřeší hroutí.

Bumbardo však nelenil a přenesl bitvu ven,
do stonů povstalců.

Při tom omylem napadl i Pritův ston, ač tento
zembasinek věrně bojoval za vládu Bumbardy. Chudák
Pritě, vidě, jak jeho oči doti vzduchem jen smutně
zvolesí, Bumbardo, za co? Vždyť já jsem s tebou!"

Brotrůvžedno' bitvo mostěsti nemělo dlouhého
trvání a tak ještě před nocí mohl Tatáldo i Bumbardo,
dlaěno říci, že za pomoci osmířených povstalců doti
svůj "Zimní polác" opět do obyvatelného stavu?

My jsme moli upirci, my euceme krev! Zasedni

jen skupina A, kčto je pro ošralee. Nejinná obět
je v tomto případě Pistik a táborovi upiri Pindá

Prta, Vrdta a česielko. Balkonjem touži po její krvi

Ostrov poklodů

Souboj ledí.

Je možné říci, že tábor a s ním i hra „Ostrov poklodů“ se dostávají do finále.

Je to závěr této naší celoroční hry a je opravdu dramatický. Vlivem několika vyňmaných soustředění dostala se dosud na posledním místě pouze družina Stopařů těsně za vedoucí družinou Bobřů, která zde na táboře trochu polevila. Nemyslím, že je to proto, že by se zhoršila. To ne. Ale tato družina bylo po celý rok daleko vpředu. Družiny Stopařů o Kandařů měli proti ní takovou ztrátu, že Bobřici uklopali svým máskotem troch v ústí polevili. A to se jim ihned vymstilo. Stopaři, kteří měli vědomí, že nemohou nic ztratit počali trochu riskovat a to se jim vyplatilo.

Nebyli zotíženi nervositou, kterou trpí vždy ti,
kteří musí hájit vedoucí postavení a tak mocným finišem
Bobry téměř dokonali

U kenderů zde no tábore tudaí bojovali a tak se
boj v těchto závěrečných dnech tábora stal velmi
dramatický.

Útek brzy nazvaný "soapská loď" přivedl tábor
opousta do vřecí? Každý člen družin měl se ukeš
zobavení se svým protivníkem projet peřejí a hned potom
bronkou v loďce na které měl polřízu 3 m dlouhou
lyž zokonečnu boterkou. Toa měl se ukeš soapské do
5ti minut přerhnut.

Tento boj se chlopečův měl velmi líbit a obe
soapské byli vždy mučeně porobuzordeni svým dra-
žinami, při čemž družino, které momentálně vítě

No jo, když on Pístik je chlap jak hora, a my

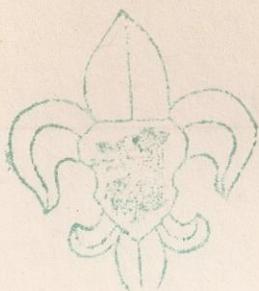

ubozí moli upírci ho jaksí nemádem vyemout?

Ne, ale radně, podívejte jak s námi ta nevinná' obět

zachází. „A my jsme upírci bez křídel,“ proklešuje
vzduchem letící upír Česleka

Soudníko v akci nemile pozabavolo toho, který bye
nie oblíben, nebo toho, jehož vítězství by jim též pomohlo.

Následkem toho hodně lidí s téžerou věcer choptělo?

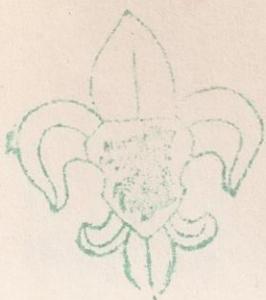
Boj pokračoval i příští den, i když se poněkud
umocňují pravidel, protože dle těch starých bylo má
soubojů nerozhodných.

Boje byly velmi tvrdé. Uderův boxerka jsem bolestivě
a je-li toto ke všem makro, její poklazení je eítit?

A ehlopei dovolí do soubojů opravit vše?

A tak se stávalo, že někdy ten o něm si všichni my-
slili, že nemá žádných modifikací, udržel si nerozhodný
výsledek ba někdy i vyhrál jen svojí úpornou vůlí
vítězit a doť tak družině eeuný bod.

Kuličko, který bodoval tuto seatež to nemel lehke.
Pravidlo se nikakitnět změnilo a i tak bodováním bylo
velmi komplikované. Stejně to ale bye jeden s nejhezčích
všech „ostroro poklodu“

Trampská osada v Nového Jičína
u nás

Přišli večer, když už jsme je ani nečekali. Jeliť
bylo počasí dosti sychnoucí, mysleli jsme, že nepřijdou.
Tak jsme ani táborák nezepálili.

To ale nevedělo. Sešli jsme se ve vchodku, kde
opravdu nebylo k hnutí. Jich bylo 5. A nás asi 12.
To vše ve stana 2x2 metry!

Ale no pohodli teď nikdy neklidě.

Jakmile volí který do ruky, objevilo se to kouzlo
krásného večera. Hrdli moderně! A zívají snad ještě
lípe!

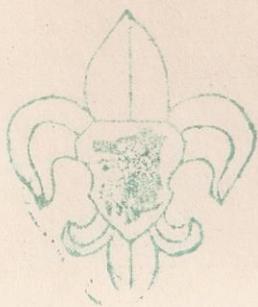
Jak by asi dopodli ti, kteří se teď nozývají
trampy a s nimiť jsme měli tak nehezké zkušenosti!

Tito zde, ano, to jsou trampové takovi, jak si je
představujeme, jak je známe! S těmi jsme vždy

Vypleta upira čevička. To je hrůza

člověk, vlastně upír, si chce trochu
evemout krve, nemnoho obět ještě ke
všemu má špinavý křík a mokonee,
to tak s ním dopadne. To je psi e
ně upíři život!

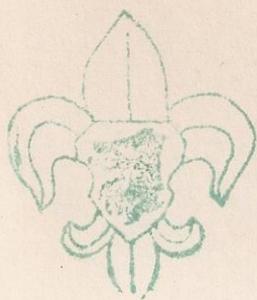
dobrymi přáteli, pardsy.

Tato osada jeza vesměs vysokokolečci a Nového
Žičino. Meji rádi přírodu a její romantiku. Umí
se v ní chořit a to dělánože. Umí si hlubit své sny.
Film, který notáci, má být western tokový, jak si
jej představují lidé, kteří ví co je čest, odvaha,
věrnost a opravdové přátelství.

A jejich písničky, ty které máme tolik rádi, ty
prone o těchto vlastnostech pravých mužů epiroji?

Pod dojmem jejich zpěvu jsme se styděli rozpirot
som. Zdálo se nám, že náš zpěv je velmi neumělý,
mimickým.

Nemohli nás ale mluvit. A tak jsme i my
zpuřili. Nejlépe, jak jsme uměli. A byli jsme
podhrálem. Jak zpěv, tak i to co zpíváme. (Měli
nadať, že máme rádi písničky novojičinského rodáka

kterého i oni moji rádi. KK.?

A tak dlouho do noci jsme zpiroli společně.
Diktovali si písničky, které se nám zvlášť líbily?

Potom přišlo rozloučení.

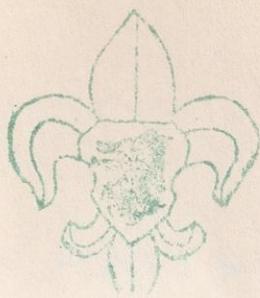
Všechno má svůj konec. Bohužel. A tehdy, když
je to tak pěkné?

Stisky rukou, ty tady o bolestivé!

Stisky rukou přátel, kteří to o sobě vědí, že jsou
přátelé?

Ahoj pardi?

Kolikrát se už letos takto loučíme ???

Blíží se konec tábora

Ostror pokleide - Něcni přepodem!

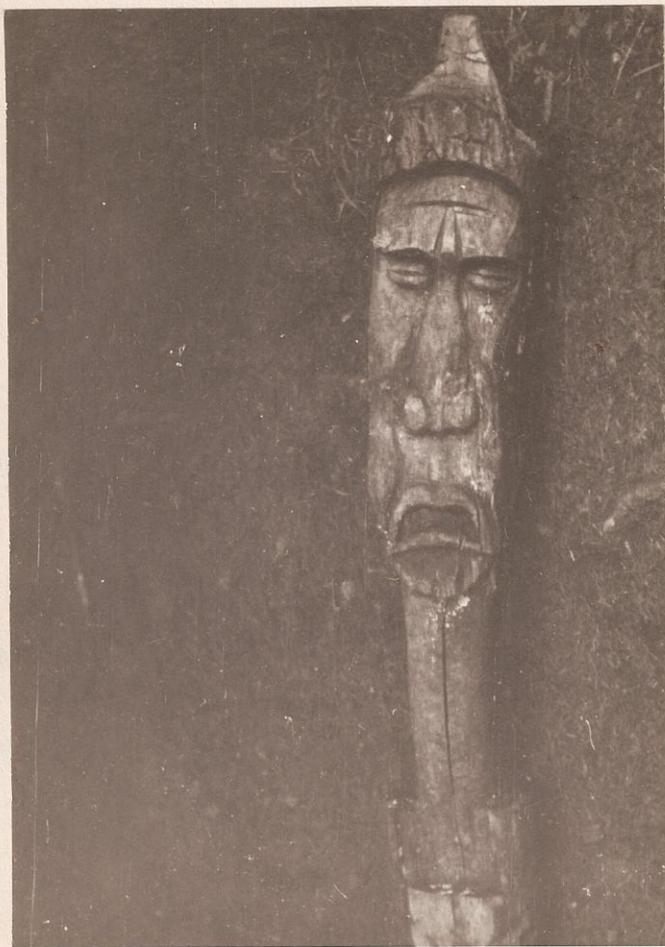
Už je tomu tak!

Tábor nám bude pomalu končit! Každý den se nejdříve stěru' krotji. Zdálo se nám na počátku tábora, že jich je hodně. Teprve teď násle se nám sdě, že jsme časem plýtvoli. Honem ještě ebeeme možit a vidět eo nejvíce, aby jsme měli, až se vrátíme domů eo nejhezčí vspomínky.

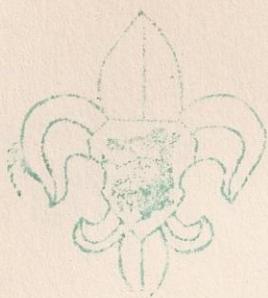
Každou volnou chvíli odcházejí haři z tábora, ještě jednou, snad už naposledy se podívot na místa, která jsou jim s různýeh dítrodi milá.

Chlepei se stvoji stěle častěji joksí zomeklejám
Služby v táboře násle bez pobidek vzorně plní své po-

To je totem z campu u Podhradí

Nezdá se Vám, že se no nás nějak
smutně tvrdí?!!?

vinosti. Snad i tím ehtěji hoši vyjádřit, jak měli
fóbor vůdi, a že když to někdy naklopelo, tak to mělo
se zle' vstě, to vš, bráško, člověk někdy... jaksi... ale
však vš!

A proto je zde sjejednou jaksi méně smíchu.
Joto se tím více spírá.

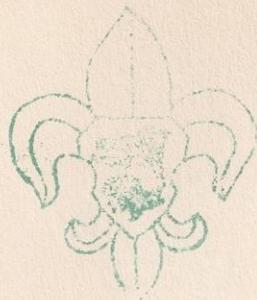
Ty písničky přece ~~budem~~ spírot i domo, ty m'ěm budou
stěle připomínat ty krásné, kouzelné dny.

A poprvé se doba trváni' našeho oddílu ozvala se
slova tak krásná i když smutná: „Proč člověk nemůže
být stěle chlopcem?“

Ano, PROČ?

Když je to ta nejkrásnější doba života?

Y celoroční hra pomoeu ženě. A tak „Noční předpád“
je vlasdně předposlední soutěží této hry. Ta poslední
- Česká 20 posledem - bude se jít hrát v noci z bou-

raném táboře.

Nástup byl po večere. Táborý' podivný' tichý'.
Byl nobit napětím. Vědyť to jsou poslední body,
které ještě můžem získat. Do ně budou v závěru hry
vteřiny náskoku. A ty jsou drahé, to jsme již poznali?

A potom zmizeli hoši v lese okolo tábora. Jen
hlidky tise přecházely a potom i ty splynuly s tmeň.

Čas zvolno plyne. Noc je tmová. Bezměsíčná.

Potom šlehu tmou poprsek **botanky**. Nikdy se
ozve jméno, jindy jen rychlé a krátké zasahemí houští
eděrd tušit, že útočník vás dobošel zmizet.

Tise jako stíny se objevují ti, kteří odemduvoji ml
„životy“. Musí znovu mo výchozí postavení, znovu
bojovat o metry v houštinných.

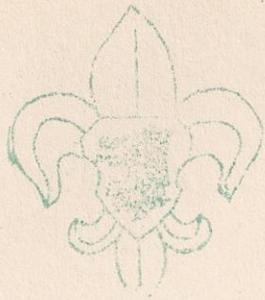
Není to molickat proplazit se do tábora?

Jak vhod přicházejí zkušenosti z minulých her.

To bych rád věděl, proč mě poslední dobou tak

často fotografují? Ne tom musí něco být!
Vediv se, pindě, zrovne jsi pracoval a my máme
rádi unikátní sminky!

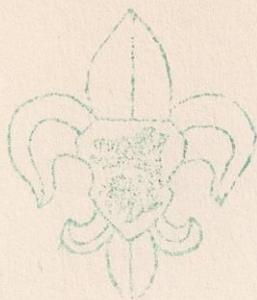

Alc čas plyne sice zvolno, ale neúprosne!

Potom hrad pištalky ukončuje hru. A mestová hodnocení podle strocených a získaných životů, podle zázpisu těch, kteří se do tábora dostali.

Vítězi Bobři, ale situace ve hře stále zůstává celami napjatá, protože všechny družiny jsou v těsném pořadí.

Jak dopadne poslední, závěrečná hra?

Počína' bouření tábora...

Tak ty dny práce jen na nás dočehly?

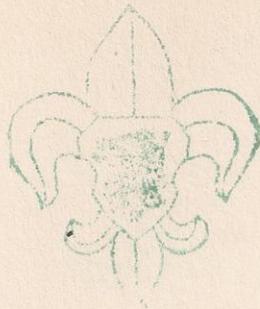
Není jiná pomoe. Musí to být, tak at' je to raději rychle za námi.

Když se tábor stavi, tak každý jaksi rád pracuje. Ale teď při bouření, to každému padá práce z ruky. Po celý měsíc nám byl tábor domovem. Když jsme říkali; jdeme domů, mysleli jsme tím: do tábora. A teď musíme bouřit.

Kdo by rád bouřel vlastní domov?

A tak jen vědomí nutnosti nás drží u práce. Rozhodli jsme se, že tábor sbouříme v 1 dni a dokončili jsme to. Bylo to nutné, jiný den už nebyl...

A tak podle brána o bylo přeneseno k táborovému kruhu. Tam zde neoháme a brána bude na stezce k městu. Tak jsme se dohodli s lesní správcou.

Je možné, že příští rok sem pojedeme znovu.
Je zde ještě tolik krásných míst, které jsme neměli čas navštívit. Ten dešť nám vzal mnoho času? A tak, otáborový kruh a brána je tu památkou na náš tábor.

Y už nechováme státi.

Y to zde zůstane jako náš středek naší pohody,
naší radosti. Když ji vandolové neznají.

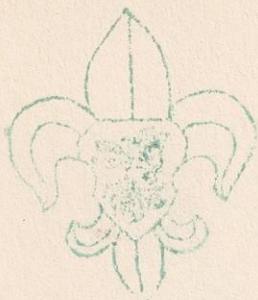
Jinak vše musí zmizet!

Padá vložkový stožár, stonové podřady, jídelna.
Staví se mrazový tábor se stěny na zemi.

Alto to již není ten tábor, jak jsme ho měli rádi!

Stejně jako vloni se nám zdálo, že ložeme kousek toho
krásného místa. Jako bychom byli nevděční!

Alto ne! To nejsme. Dlouho budeme na toto místo,
ten náš malý, ale tak hezký tábor vzpomínat! Del nám
prožít krásné dny. Ze to jsme vděční te louče uprostřed
lesa. Ze to šťastně prožiti kouska chlepeckého života!

Ostrov pokladů -

cesta z pokladem...

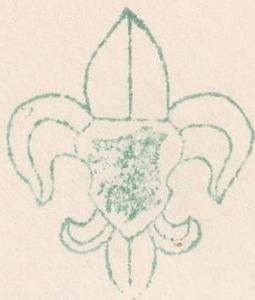
Konec tábora, konec i veliké celoroční hra dle knihy L. Stevenson - Ostrov pokladů.

Čelý rok se tohle jako radě mit životem našeho oddílu. V ni ubožovoly družiny našich hochů, co vše již umí, znoji. V ni dobrovolní hoši, že život v oddíle je něčemu nové a tak trocha změnie.

Každý, kdo s námi žil nejen ten minulý, ale i předchozí rok, ten musí vidět, jaké změno zde nastole!

Neni to již ta horda mesikovných, unuděných a o nic se nezajímajících hochů!

Je zde již oddíl, kolektiv chlopců, kterým junácký život se stal čimsi velmi potřebným. Kteri již si ani jinak svůj život neumí předstevit.

Avšak to pozorovali, naučili se celá řada vědomostí.
Ale to není to hlavní. Stáli se z nich hoši, kterým pojmy:
čest, přátelství, prospěšnost, pravdomluvnost, láska k vlasti,
nejdou již neznámými.

Jiří dle těchto zdsed - dle zdsed jandětvi'?

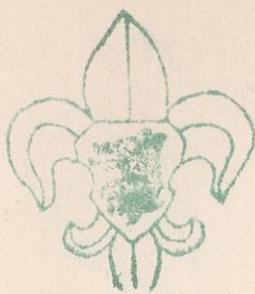
Nic no tom nemění, že někdy pochybí? To je lidské!
J muži někdy pochybí, tím spíše hoši. J když již jsou
tak trochu muži?

A tato hra, která mým dnes končí, i te no tom mé
svěj podělit?

A tak zde stojí družiny, připraveny k závěrečnému
boji. Dnes tedy se rozhodne...

Podle celoročního bedování první nastupují Bobři.
Za 75 vteřin po nich vyráží Stopři a dleuhžeh 45
vteřin dříve v nástupu Kondory.

Co to ale je, před poslední velkou cestou?

Řeční to lehké cestě?

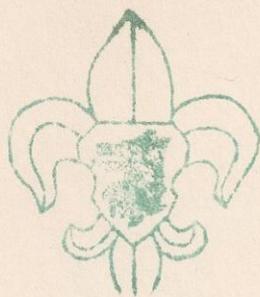
Střevový dopis posílá družiny k brodu. Tam další zpráva je ude korytem řeky vodou a přes kameny zpět k táboru. Zde je nutno přestřelit papírový závěs, na kterém visí pouzdro, ve němž dopis ude hochy k myšlince, se miš se dovidají s další ukryté zprávy, kudy mají dále jít.

Je to překryt vysokým srakem k třem koronám, které nad ním osměle ční. Tam musí zapadit chvě z jeho dýmem dít zprávu do údolí. Ze to se s údolí přestřelí svítkem svítkem s oblesku morseovy obědy dovidají dále směr. To se již dějí a nad krajinou se sáhá mlha.

Chlapci se již zmočnuje úmor. Neví divu. Od počátku hry se vlastně oni mo chrtili nezastavili.

Nejmłodší hoši družin odpodají, nemohou dále...

Ale teď pokračuje!

Cesta zpět do údolí je kružemná.

Hoši klesají po svahu, padají, převracejí se v nedo-
provolených kotrmelcích; o skrobence o bolestivě uhození
není nouze.

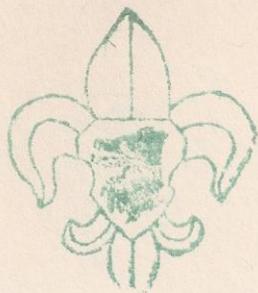
Ostrov pokledů - ostrov pokledů.

Přece teď se nevrátíme!

A opít řeka. Teď v řece o mlce, v eklatu věina
není eeste vedou proti proudu, přes kameny, tůňemi,
kom haši zapadají, o proudu záděnou křotochvíli!

Dobro jsou všichni i peně promočeni. Nikdo již
nehledí mo úmru. Poslední vypětí zbytku své!

A je to Rychloněke s družinou Stoporů, který dělá
čist svého jména, kdo dopihó do tábore s pou-
kózkou na pokled v ruce, těsně následován hochy
s Bobří družinou!

Jak nyní rozhodnout?

Rychlonozko - Stopaři byl první, ale s'm. Hned z ním
prakticky eelá Bobři družina.

A právě zde se projevuje junácký duch hechů.

Návrh, aby o 1 místo se rozdělili Bobři o Stopaři
byl jediné správným řešením a o to cennějším, že
byl vysloven jemnými slovy.

Je to projev gentlemanství, vlastně pře - junáctví!

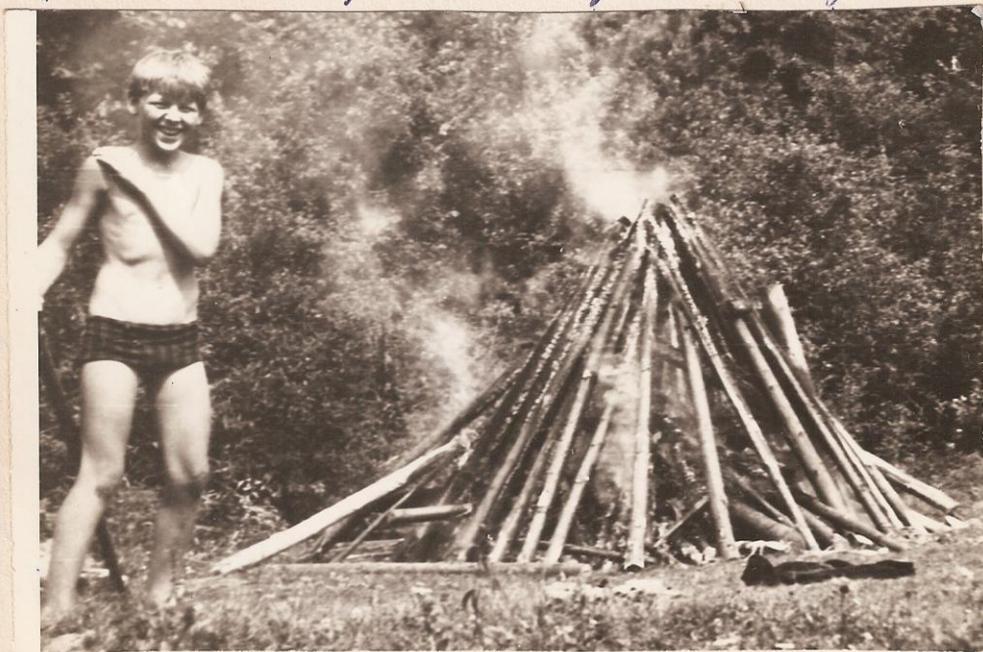
A ani Rondaři nemusí být smutní!

Joní podolí chromý výkon! Vědyt vlastně ztížili
vítězství!

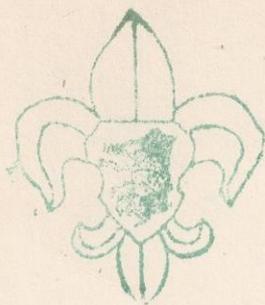
Dovedli překonat únavu, neboleli se bolestí, ukázali
své vředemství a nekonec i kus té rytířskosti, když
salsli porážku a nezlomilo je!

Ho to jde, ne o krobici cukroví, které se nekonec
stejně kamarátsky dělí mezi vítěze i poražené!

Tento obrázek již ale není příliš osvěžující!

i když se Bukovyněle směje!
To totiž páli me náš domev.....

Poslední táborový oheň!

Tábor vlastně již není. Stojí pouze tři stany s montovanými podstak, které zbouráme zítra před odjezdem.

A kuchyně. Ta se bourá až no konec!

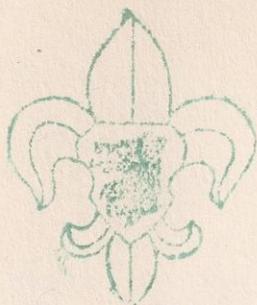
Tak v práci a bolení proběhl poslední den, který ještě celý trávíme na tomto místě. Zítře večer již budeme doma!

Táboriště je a hlavní části již uklizené, zbylé dřevo jsme dílem spálili a použili na poslední táborák.

Tak jen mělkými místy ukoeuji, kde stály stany a sesleponé trávo dělá tušit, kde bylo tábořené místo!

A jak den postupuje, hoši odkeřel loučit se s místy, které již nevidí.

Ten veselý, plný smieha, ten tábor skončil!

To, co zpývá, již není veselé!

V táborečím kruhu je připraveno pogoďo k posledním táboráků. Tam se budeme s tímto místem loučit.

Loučit se s tím, no co jsme se celý rok těšili a co v nás zanechalo hebné stop a vzpomínek.

K večeru přichází Lisdkovo momentky. Bude s námi a posledního chně?

chtěli bychom nějak prodloužit tento den, aby nebylo, takže bychom toho ještě chtěli prožit...

Alé čas nás neposlouchá...

A tak se sehodíme ze tmy v našem táborečím kruhu.

Stojíme mlety.

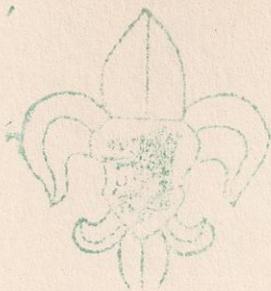
Potom zazívá čtyři poohadně a se čtyřmi střerých stran přicházejí naši-chnivei s nimi a přibledují je k pomocným pyramidám.

Přicházím od severu a přinováím sílu

Poslední táborák . K němu se

u táboráku naše ruce, když jsme zplivoli:
Vlajka vzhůru letí...

Přicházím od východu a přináším moudrost

Přicházím od jihu a přináším lásku

Přicházím od západu a přináším přátelství!...

A již pláne náš poslední táborák?

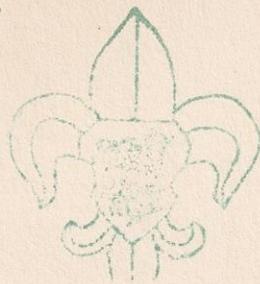
Naposled na tomto táboře hledíme do víru ohně a
jistoty. Ozářuje naše tváře, barva je temnou červení.
Nikdo v tuto chvíli není lhostejný.

Naposledy zní smeu písničky, které každý z nás
zná. Nezní ale tak jásavě a vesele jako jindy.
Stále více se ozývají ty zadumání, smutné.

Marné. Dnes nemůžeme být veselí.

Když pro mnohé z nás končí nejen tábor, ale
i ty šťastné dny v oddílu. Zítřka, za týden nebo
dvě odejdou tyto hoši do zaměstnání, mimo Kar-
vinou.

Končí jim vlastně i chlopectví?

Není proto divu, že se v očích mnohých z nás
objevují slzy.

Není třeba se ze nás hanbit?

Někdy i muži pláčou?

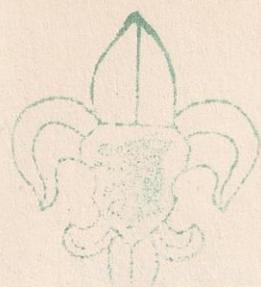
Potom Bamberka říká slova leuěm'. Děkuj
za práci a obětavost tím, kteří byli takov'. Má
koma. Když očiňš hocha i obě děvčata, která
s námi tábou prožila, žijí již životem jandekým?

Nezapomente, bratřiči a sni vy, sestřičky na tento
ohně. Ať se vás spoli vše špatné a nízké, co směl
ještě se vás zbylo a svým čistým ohněm čistí vaše
duse!

Tiše, velmi tiše počíná znit vložka.

Ta naše píseňka, kterou jsme přerzoli a která
se stala hymnou našeho oddílu!

Ruce hochů v jandeké přísaze se vtakují k ohni

Něbyl k tomu dům povel ?

To samo vplynulo stěto krásně, dojemně chvíle ?

Vlejško vzhůru leti...

Pomoc se zvedejí ruce mod chěň vstažení k vome-
ním. K junděckému podrovu tomuto ohni.

J velikému, krásnému ohni junděckí ?

Dasud plone tento chěň divěplaj v naší
vlasti krásně.

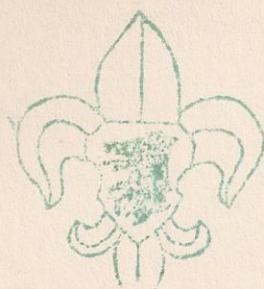
My přísaháme : V našich srdcích nikdy

neuhovne !

Plameň oheň diváplavý, v našej oblasti krásny.

My prisaháme:
V našich srdciach nikdy neuharne!

Veliký slib ...

Zvolna se rozechází hoši od okna ...

Zde potkáváme i maminku Lišáka. Odešla od tábo-
rku proto, že se nedokázala upravit hlubokému pohnutí.

Jono mělo v očích slzy ...

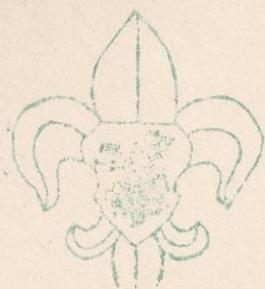
Naposledy uleháme do stánků

Ale tato noc ještě neloněi, alespoň ne pro
všechny ?

Pro dvacet členů našeho oddílu, deset hochů a dvě
děvčata ještě nenastala poslední noc ?

Jsou to ti, o kterých jsme přesvědčeni, že již
plně pochopili význam jandství, kterým plně věříme
a víme, že i oni věří.

Vstávoji ze stánků a vedeni Lišákem jdou temnou
nocí. Nevědi kom ?

A potom vidí svetlý bod...

Je to malý oheň udržovaný Bumbácou a Skokanem.

A zde u toho ohně, v krásném romantickém prostředí
Poradní skoley zde slyší slovo sliba naší vlasti, naší
jundekce lilii a jejím zúsedóm a semí sebe, této skupině
nejačernějších?

Slovo sliba věrnosti, které sbeeme dodržet vždy,
za všech okolností i za cenu našich životů.

Potom jeden po druhém, každý sám za sebe,
pedepisují listinu přísahy.

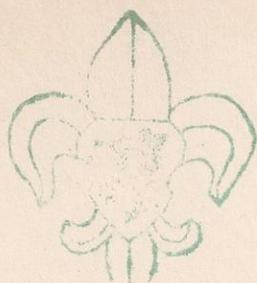
Zde na tomto místě bude zokopáno, bratřiči
a sestry? Zde se opět za rok, to je o půlnoci
z prvního na druhého srpna sejdeme?

Věřím, slovně vám, že vy nezapadíte svůj slib?

Potom zpíváme hymny.

Jundekou a státní. Tise zní temnotou...

A noc letí - letí...

Odjíždíme

Spokem tábore ...

Ráno již zbývá jen likvidovat poslední tři podskuby
a kuchyni, zosypat odpadovku.

A zabrat osobní věci.

Potom družiny odcházejí pro popel posledního
táboráku a ti, kteří slibovali, jedou pro popel dále, až
na poradní školu.

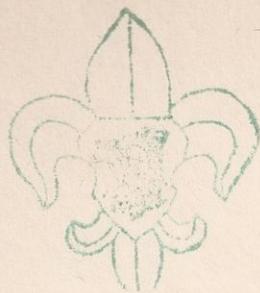
Popel na pomůtku ...

A to již přijíždí nákladní auto.

Poslední práce zde.

Storo bychom si přáli, aby bylo dlešit ...

Poslední pohledik oddílů a potom ti, co jedou autem
vidí táboriště naposled. Motor hučí, auto se přehoupne
přes výmole v cestě, ještě vidíme vrcholky věží a po
tom ...

Skjní bychom ale neviděli nic ?

Opět jsou oči jaksi zaměřeny, je v nich mnoho otázk.
Vidíme výletníky mo eeste a jaksi jim zovídneme, že oni
moho zde v tomto krásném místě byti dól ?

Alé vědyť oni stejní nechápou ?

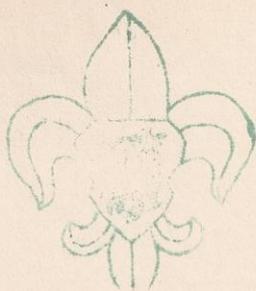
A potom již jen eesta a prach...

Y zbytek hochů odehda' mo vlek veden Tatúleou
& Lisákovou mamkou.

A no místo, kde znel smích e písničky, kde
jme byli šťastni, podá samota...

Něž zopodne slunce, překrásní motýli budou
snod udivení, kam odešli jejich přátelé.

A potom již přijde tme - noc...

Zůstaly vzpomínky na tábor, který bude
mít asi jména dvě. Tábor motýlů pro ty
krásné létající drohokomž, a Tábor slibů
pro ty, kdož jej slíbili. Ale na
jméne sází jen tehdy, když jinak nezná-
me. A my přece známe. Pro nás to bude,
až budeme listovat touto kronikou vždy
krásná vzpomínka na letní pohádka? Jen
ta nám zbyla. A povinnost našeho slibu!

A za rok ...

